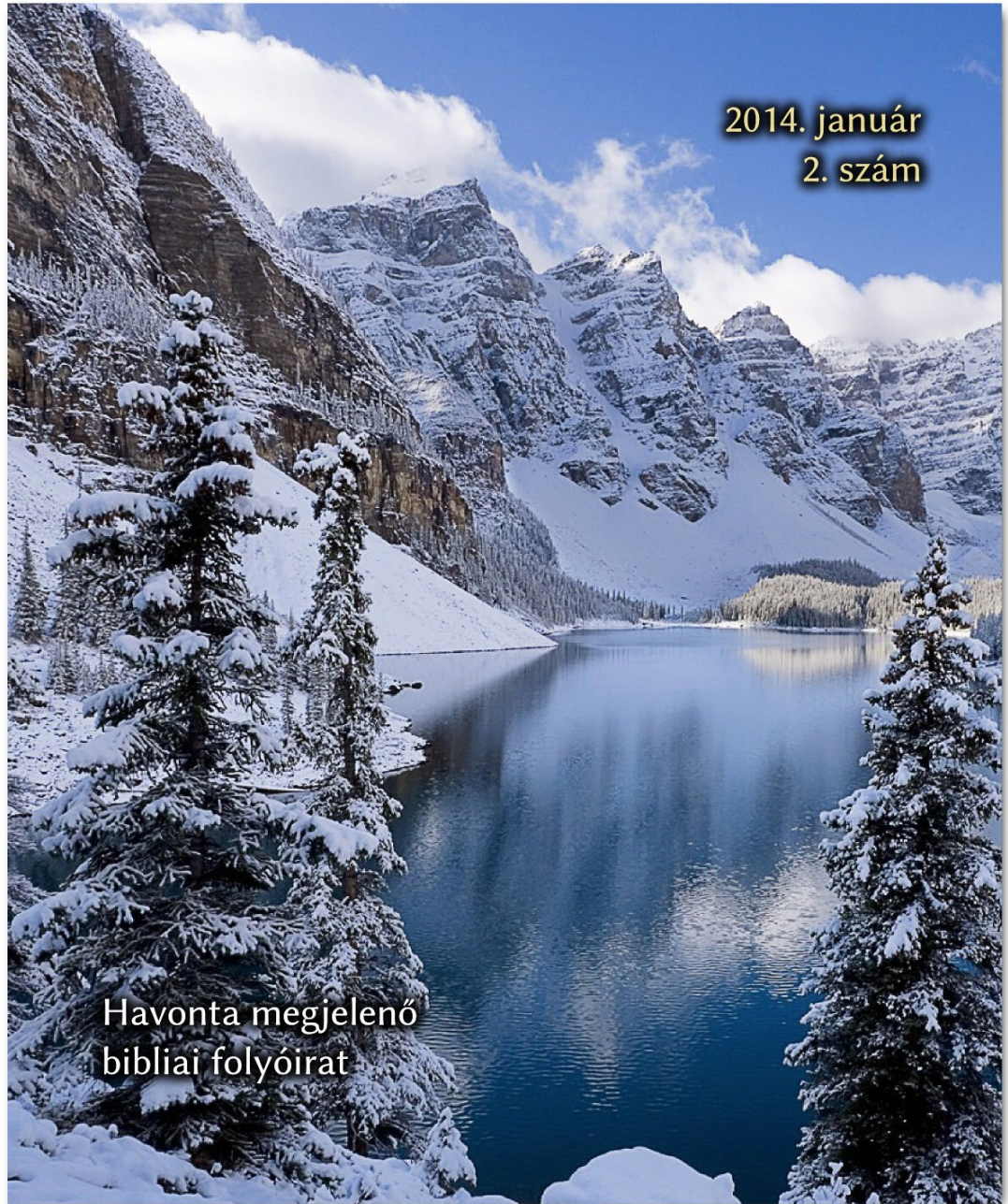

titböl hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2014. január
2. szám

Havonta megjelenő
bibliai folyóirat

Az igazság természete

A hét levél titka

Bevington naplója II.

A csodálatos gyümölcs

Tapasztalatok Istennel

A megigazulás kétféle útja

Isten népének idővonala

Kezdeti tapasztalatok

Alaptáplálék, nem desszert

Gondviselő jó Atyánk van

Megélt igazság

Gondolatébresztő az evangéliumról

Mi jut eszedbe először, ha meghallod az *evangélium* szót? Pál apostol szerint az evangélium nem egy elmélet csupán, hanem a Mindenható Isten ereje:

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen **Isten ereje az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is.**” (Róma 1:16)

Amikor verseket vagy bölcs mondásokat olvasunk, sok szép gondolattal találkozhatunk. De az evangélium más természetű. Magában foglalja azt a természetfeletti hatalmat, ami képes teljességgel átformálni egy ember életét.

Ha valaki ad egy tanácsot, eldöntheted, hogy követed-e. Sokan megpróbálkoznak például különböző diétákkal. Ha van elég akaraterőd, hogy véghez vidd, akkor valószínűleg sikerülni fog. A végén büszke lehetsz magadra, hogy megcsináltad. De az evangélium nem arról szól, hogy *neked* van-e elég akaraterőd néhány életmód-tanács betartására. *Isten ereje* munkálkodik általa, és ha „működik”, biztosan tudhatod, hogy az nem a te érdemed.

Ez a kifogyhatatlan erőforrás minden hívő számára hozzáférhető! A következő vers még világosabbá teszi az evangélium természetét:

„Mert az **Isten igazsága nyilvánul meg abban...**” (Róma 1:17a)

Álljunk meg itt! Az evangélium következménye egyfajta megnyilvánulás: valami láthatóvá, kézzel foghatóvá válik általa. Tehát gyakorlati, szemmel látható valóságról van szó. Mi az, ami kézzel foghatóvá válik?

Isten igazságossága. A következő cikk részletesen foglalkozik az igazságosság természetével, ezért most csak egy ígét idézek röviden. Ebben maga az Úr mutat rá, mekkora szakadék tátong a bűnös emberi gondolkodás és az isteni igazságosság között:

„Mert az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és a ti útjaitok nem az én útjaim, így szól az ÚR! Mert amiképpen magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál és az én gondolataim a ti gondolataitoknál!” (Ézsaiás 55:8-9)

Az evangélium által egy olyan élet nyilvánul meg, amiben Isten tökéletes igazságossága érvényesül, az Ő ereje által. Ez számunkra, emberileg elérhetetlen. Mégis, az ige ezt nem Jézusról vagy az angyalokról, vagy valami

szuper-lényekről mondja, hanem egyszerű, hívő emberekről:

„Mert az Isten igazsága nyilvánul meg abban hitből hitbe, ahogy meg van írva: Az **igaz ember** pedig **hitből él.**” (Róma 1:17)

Ez az igaz élet emberekben nyilvánul meg. Olyan emberek, mint te és én, isteni erő munkaterületei lehetünk, és a szent Isten – számunkra elérhetetlen – igazságossága válhat valóságossá a mi életünkben! Ez annyira fantasztikusan hangzik, hogy a legtöbben nem is veszik komolyan ezeket a kijelentéseket. De olvasd csak el figyelmesen Jézus szavait a Hegyi beszédben (Máté 5-7), és győződj meg róla magad is, hogy a Megváltó pontosan erről beszélt! Ez az evangélium essenciája.

E természetfeletti élet mindennapi megtapasztalásához a hit a kulcs. Isten csodálatos ígéreteket adott nekünk Igéjében, de ezek csak hit által válhatnak valósággá életünkben. Emberi erővel nem tudjuk megvalósítani azt, amiről Isten szava beszél. Ellenben Isten Igéjében teremtő erő van, ami képes a valóság létrehozására. Amint elhisszük Isten Igéjét, a benne foglalt teremtő erő azonnal munkálkodni kezd életünkben!

Az apostol azt mondja, hogy Isten igazsága *hitből hitbe* nyilvánul meg. Fontos, hogy jól értsük ezt: nem hitből ki és hitbe be, hanem hitből hitbe – alkalmi hitetlenkedések nélkül. Csak úgy tudod egyre növekvő mértékben tapasztalni életedben Isten igazságát és erejét, ha folyamatosan előre jutsz a hitben. Ha a megpróbáló helyzetekben is Isten ígéreteibe kapaszkodsz, növekedni fog hited, de ha átadod magad a csüggedésnek és a kételynek, süllyedni fogsz. Isten ereje azoké, akik kitartanak a hitben.

Ezek után talán kezdjük érteni, miért mondja Pál, hogy az evangélium Isten ereje: nem egy elmélet, hanem gyakorlati valóság. Ugyanakkor teljes mélységében csak akkor tudjuk megérteni, ha személyesen tapasztaljuk. Ezt a tapasztalatot kívánom minden Olvasónknak – az isteni élet megnyilvánulását, napról napra, hitből hitbe! ■

Tartalomjegyzék

Megélt igazság.....	2
Az igazság természete.....	4
A hét levél titka.....	12
Bevington naplója II.....	29
A csodálatos gyümölcs.....	42
Tapasztalatok Istennel.....	46

Sánta János

Az igazság természete

A megigazulás kétféle útja

A Zsidókhoz írt levélben mondja Pál:

„Törekedjetez mindenkivel a békességre és a megszentelődésre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat,” (Zsidók 12:14)

Minden keresztény tudja, hogy Isten igaz, szent; lénye a bűn tökéletes elmentéje. Még ha a Biblia nem is tanítaná, ösztönösen érezzük, hogy igaznak kell lennünk annak érdekében, hogy megláthassuk Őt. Az emberek a kezdetektől keresték a megigazulás útját, amely alkalmassá teszi fajunkat az örök életre, közösségben Istennel.

Az első hiábavaló kísérlet Ádám és Éva tette volt: amikor felismerték, hogy a bűn következtében képtelenek Isten előtt megállni, a Biblia szerint fügefalevelekből készítettek maguknak öltözetet. Vagyis saját erőből próbálták magukat ismét alkalmassá tenni az Istennel való közösségre. Amikor Ő megjelent, természetesen észrevették, hogy mindez nem elegendő, ezért el akartak rejtőzni előle.

A keresés sajátos útjai

Az emberek számtalan úton-módon próbáltak igazzá válni. A középkorban pl. élt egy katolikus szerzetes, Oszlopos Simeon. Úgy akart megigazulni, hogy felmászott egy oszlopra és 37 évig állt rajta. Először egy három

méter magas, aztán hat, majd tizenegy, végül pedig egy húsz méteres oszlop tetejére mászott fel, hogy megmeneküljön a tömeg elől, amely naponta összegyűlt körülötte. Fent maradt napsütésben, esőben, hóban; kósárban nyújtottak fel neki élelmet.

Simeon azt hitte, minél nagyobb szenvedéseket okoz magának, annál igazabbá válik, Isten annál inkább elfogadja őt. A kötelet olyan szorosan kötötte a derekára, hogy mélyen a húzába vágódott, így teste rothadásnak indult. A lábán támadt fekélyeket férgek lepték el. Egy éven keresztül, amíg egy lábon állt, a sebekből kihulló férgeket ismét visszarakta, mondván: „Egyétek, amit Isten adott!” (John B. Wilder: *Róma másik arca*, 60.o.)

Ezt a különös, eltévelyedett embert „szentté” avatták. De mire is törekedett, miközben ilyen borzalmas módon kínozta magát? Lelke megtisztulására és igazságosságra vágyott, hogy kedves lehessen Isten előtt. S mit ért el? Semmit! Valójában csöppet sem lett igazabb!

A Föld valamennyi vallása törekszik a megigazulás útját meglelni, hogy Isten jóindulatát és az örök életet biztosítsa az ember számára. Egyes vallá-

sok hívei szöges ágyon fekszenek. Szétroncsolják testüket, hogy lelkük megtisztuljon, mi pedig csak csodálkozunk: hogyan lehet egyeseket ennyire félrevezetni? De van-e valójában különbség ezen út és sok, magát kereszténynek nevező ember módszerei között? Sokan mértéktartóan öltözködnek, egészségesen étkeznek, szigorúan betartják gyülekezetük vagy egyházuk előírásait, hogy ezáltal megigazuljanak és kivívják Isten tetszését, aki így megáldhatja őket. Noha ezen dolgok némelyikének megvan a maga helye és szerepe, mégis mennyiben különbözünk a pogányoktól, ha azért gyakoroljuk ezeket, hogy ezáltal elnyerjük az üdvösséget? A tettek ugyan mások, az elv azonban ugyanaz.

Nem elég jó

A Biblia legkeményebb kijelentései gyakran Jézus szájából származnak, közülük néhányat Máté evangéliuma 5. fejezetében olvashatunk:

„Mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”
(Máté 5:20)

Emlékezzünk csak a farizeusok életére! Tizedet adtak a mentából, kaporból és köményből, böjtöltek hetente kétszer, állandóan imádkoztak és alamizsnát osztottak a szegényeknek. Ha – külsőleg legalábbis – igaz életű em-

bert keresünk, akkor a farizeus a legjobb példa. Jézus azonban ezt mondja: „Ez nem elég! Ha igazságod nem több ennél, soha nem juthatsz a mennybe!” Valószínűleg e szavak hallatára sokan ezt gondolták: „Kemény beszéd ez, de mit tegyünk? Biztosan azt akarja, hogy még jobban igyekezzünk!”

Ám Jézus tovább magyarázza kijelentését: nemcsak az gyilkos, aki elveszi a másik életét, hanem az is, aki gyűlöli a testvérét. Egy férfi nem attól parázna, ha ágyba bújik más feleségével, hanem már akkor is, ha ezt a gondolatot, vágyat dédelgeti magában. Számtalan egyházban vagy gyülekezetben vannak férfiak, akiket ilyen gondolatok foglalkoztatnak, és

rádöbbennek, hogy így nem alkalmasak a mennyek országára. De remélik, hogy egy napon – több erőfeszítéssel, értelmük fegyelmezése révén – képessé válnak majd gondolataik felett uralkodni, s ezáltal mennybe juthatnak.

De nézzük meg, mit mondott még Jézus:

„Legyetek azért tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes!”
(Máté 5:48)

Mit tesz az ember, ha egy ilyen felszólítást olvas? Néhányan feladják. De az átlagos keresztény ezt mondja: „Még több erőfeszítést kell tennem.

A Föld valamennyi vallása törekszik a megigazulás útját meglegelni, hogy Isten jóindulatát és az örök életet biztosítsa az ember számára.

Még ha olyan tökéletessé kell is válnom, mint Isten, akkor is **megpróbálom**.”

Tény, hogy sokan tiszteletreméltók és őszinték azok közül, akik effajta kétségbeesett úton-módon kísérlik meg önmagukat megjobbitani és Istent jóindulatra bírni. Őszintén teszik, amiről azt hiszik, hogy Isten elvárja tőlük. A probléma gyakran nem abban rejlik, hogy örömeiket lelnék az önsanyargatásban, hanem sokkal inkább abban, hogy nincs helyes ismeretük az igazságosság valódi természetéről, s azt sem tudják, hogyan lehet szert tenni rá. Azonban életbe vágó, hogy helyesen értsük e dolgokat, különben hiába vállalkozunk a legnagyobb erő-

Aki bűnt követ el, a törvényt is megszegi.

feszítésekre is, ha a végén rá kell jönnünk: minden hiábavaló volt.

A téma tisztázása érdekében először a

következő kérdésre kell választ találnunk: Mi az igazságosság? Az egyik közkeletű definíció szerint: „Az igazságosság nem más, mint jót cselekedni.” Természetesen sok keresztény egyetért ezzel, hiszen ezt olvassuk a Bibliában:

„Mindaz, aki bűnt követ el, a törvényt is megszegi, mert a bűn törvényszegés.” (1János 3:4)

Látszólag egyszerű a logika: Ha a bűn a törvény megszegése, akkor az igazságosság nyilvánvalóan a bűn ellentéte, a törvénynek való engedelmesség. Ebből pedig az következik, hogy a

vétkezés elkerüléséhez egyszerűen abba kell hagynunk a törvénnyel szembeni engedetlenséget, az igazságosság elérése érdekében pedig csak engedelmeskednünk kell a törvénynek.

Felszínesen szemlélve úgy tűnhet, ez egy jó következtetés. Tény azonban, hogy ez az alapja minden **nem keresztény vallásnak** – még ha a betartandó törvények eltérőek is. Szomorú valóság, hogy a keresztények akkora tévedésben élnek és annyira nem ismerik az evangélium elveit, hogy a megváltás keresése során ugyanazt a filozófiát követik, mint a pogányok. Ezen elgondolás alapeszméje, hogy megszolgálhatjuk megváltásunkat azáltal, hogy bizonyos dolgokat megteszünk, másokat pedig nem teszünk – vagyis engedelmeskedünk.

Megigazulás a törvény által

Természetesen, ha tetteinket aszerint kell osztályozni, mi a bűn és mi az igazság, akkor a törvény a mérték, hiszen Isten törvénye által nyilatkoztatja ki nekünk, mi a jó és mi a rossz. De nézzük meg, mit mond a Biblia erről:

„Az pedig, hogy a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem aki cselekszi azokat, élni fog általa.” (Galata 3:11-12)

Hogyan él az igaz? E vers szerint az igaz ember **hitből** él, a **törvény** azonban nem hitből van. Tehát egyér-

telmő, hogy az igaz nem élhet a törvény által. Ha az igazságosság elérésének útját a törvény iránti engedelmességben keressük, biztosan nem érünk célt. Pál ezt írja:

„A törvény tehát Isten ígéretei ellen van? Semmiképpen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.” (Galata 3:21)

Ez a vers bizonyítja, hogy ha lehetséges lett volna, Isten a törvény által bocsátotta volna rendelkezésünkre az igazságosságot. Ez azonban lehetetlen, így tehát az is világos, hogy hiába várjuk a törvénytől, hogy szentté tegyen. Sok keresztény úgy hiszi, ha sikerült többé-kevésbé engedelmeskedniük a törvény kívánalmainak, akkor élvezik Isten tetszését; ha azonban engedetlenek voltak, azt érzik, eltávolodtak az Úrtól, és először engedelmesség által vissza kell kerülniük az Ő közelébe, mielőtt elfogadhatná őket. Így azonban olyasmire alapoznak, ami nem működik, mert a törvény cselekedetei által senki sem igazulhat meg.

A törvénytől függetlenül

Ezt a tényt Pál apostol tovább mélyíti:

„Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyosságot tesznek a törvény és a próféták.” (Róma 3:21)

Az apostol szerint Isten igazsága elnyerésének semmi köze a törvény-

hez. Hogyan lehetséges ez? Nos, az Ige szerint itt Isten igazságosságáról van szó. Ha azonban ez a „törvénytől független”, akkor nem lehet a törvénnyel szembeni engedelmesség révén, vagy a törvényhez való bármilyen viszony alapján szert tenni rá. Nem függhet a mi jó vagy rossz cselekedeteinktől. Ugyanezt a gondolatot folytatja később:

„Istennek ez az igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által lesz mindazoké, akik hisznek. Mert nincs különbség,” (Róma 3:22)

Kétféle igazságosság

A Biblia az igazságosság két formáját hasonlítja össze: van a törvényből való igazság, és van Isten igazsága, amely független a törvénytől. A törvényből való igazság így szól: *Aki cselekszi a törvényt, él általa* (Galata 3:21). De hogyan szól Isten igazsága? Mindazokhoz és mindazoknak szól, akik egyszerűen **hisznek**! Figyeljük meg, a törvény **cselekedetet** követel. Isten pedig **hitet** vár.

Ez az igazság Ábrahám életéből egyértelműen kiviláglik:

„De mit mond az Írás? Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki.” (Róma 4:3)

Csodálatos! Mint mindenki, Ábrahám is igazságosságra vágyott. A Szentírás szerint Ábrahám hitt Istennek. Mit

A törvény
által senki
sem igazul
meg Isten
előtt.

tett? Történt valami az elméjében, az Istennel való kapcsolatában, ami miatt Isten abban a pillanatban igazságosságot tulajdonított neki. Azonnal megkapta mindazt, ami után az emberek oly fáradságos utakon törek-szenek; megkapta csak azért, mert hitt.

Pál apostol kitűnően értette a meg-igazulás útját, és személyes bizony-ságtételét így fogalmazta meg:

*„Buzgóság tekintetében az egyhá-
zat üldöző, a törvénybeli igazság
tekintetében pedig feddhetetlen
voltam. De amik nekem egykor
nyereségek voltak, azokat kárnak
ítéltem Krisztusért. Sőt most is
kárnak ítélek mindent
Krisztus Jézus, az én
Uram ismeretének
gazdagsága miatt,
akiért kárba veszni
hagytam és szemétnek
ítélek mindent, hogy
Krisztust megnyerjem,
és benne olyannak bi-
zonyuljak, mint aki-
nek nincs saját igazságom a tör-
vényből, hanem a Krisztusban va-
ló hit által van igazságom, Isten-
től való igazságom a hit alapján,”*
(Filippi 3:6-9)

Felsorolja minden egykori tettét, a törvény gondos és szigorú megtartá-
sát, családfáját, mely alapján Izrael
törvényének legkiválóbb követői kö-
zé soroltatott. Mindezt a *törvényből
való igazságnak* tekinti. Azt állítja
azonban, hogy mindezt kárnak és
szemétnek ítéli, hogy megnyerje Isten

igazságát – végül bemutatja, hogy ez
az igazság milyen úton, ti. kizárólag
hit által nyerhető el. A lényeg tehát,
hogy létezik olyan igazságosság,
amely független a törvény megtartá-
sától, és ez az egyetlen olyan igazság,
amire érdemes szert tennünk.

Gondoljunk csak bele! Mivel Isten tö-
kéletes és teljességgel igaz, csak egy-
fajta igazságot fogadhat el, mégpedig
a tökéletes igazságosságot. Ha ennél
kevesebbrel is beérné, akkor megalku-
vó lenne. Mivel Isten tökéletes igazsá-
gosságot követel, egyértelmű, hogy
csakis Ő képes azt létrehozni. Ebből
azonban levonhatjuk azt a félelmetes
tanulságot, hogy mindazok, akik saját
cselekedeteik révén szeretnének meg-

igazulni, lényegében
saját erejükből próbál-
nak Istenhez hasonlónak
lenni! Milyen örült és
elhibázott törekvés!
Mekkora örülség, hogy
egy nyomorult bűnös
saját erőfeszítései ré-
vén próbálja a minden-
ható Isten életét maga-

ból kicsiholni! Azonban nagyon sok
keresztény ebbe a hibába esett.

A téves út veszélyei

Aki igazságra vágyik, kizárólag Isten-
től nyerheti el, hiszen csakis isteni
ajándékként kaphatjuk meg. Aki más
úton akarja megszerezni, hasztalan
keres és fáradozik. Pontosan ezt tette
a zsidó nép is. Ezt olvassuk róluk:

*„Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a
pogányok, akik nem törekedtek az*

igazságra, elnyerték az igazságot, mégpedig a hitből való igazságot; Izráel viszont, amely törekedett az igazság törvényére, nem jutott el erre a törvény alapján. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem cselekedetek útján akarták elérni, és beleütköztek a megütközés kövébe,” (Róma 9:30-32)

Ki próbálta leginkább betartani a törvényt, ha nem Izrael? A Biblia azt írja, hogy *törekedtek az igazság törvényére*. Éjjel-nappal azt keresték, mégsem igazultak meg!

És itt jönnek a pogányok. Törekedtek a megigazulásra? Egyáltalán nem, de mit tettek, amikor meghallották az evangéliumot? Hittek és abban a pillanatban megkapták azt, ami után a zsidók minden erejükkel törekedtek, mégsem érték el soha. A hit, és csakis a hit nyerheti el a megigazulás áldását.

Be kell látnunk, fabatkát sem ér minden jó szándékunk, ha rossz utakon keressük a megigazulást. A zsidók példája erre figyelmeztet minket.

Mit mondunk tehát? A törvény valóban szemben áll Isten igazságával? Isten igazsága törvényellenes? Miért fontos akkor a törvény, ha mégsem igazulhatunk meg általa? Miért szükséges, ha soha nem képes engem igazzá tenni?

Isten kinyilatkoztatott jelleme

Gyakran hallottuk, hogy a tízparancsolat Isten jellemének megszövegezett változata, vagy helyesebben szólva, az Ő jellemének kifejeződése. Más szavakkal a tízparancsolat bemutatja, milyen Isten, illetve kifejezi az emberre vonatkozó akaratát. Ha azt fejezi ki, hogy Isten mit szeretne tőlünk és velünk kapcsolatban, akkor nyilvánvalóan elárulja azt is, mi lakik a szívében. A jogalkotó csak olyan törvényeket hoz, amelyeket igazságosnak és jónak tart. Magától értetődő tény tehát, hogy a törvény nem állhat szemben Isten igazságosságával, mert

ha valóban Isten jellemének kifejeződése, akkor tényleg a tökéletes igazságosságot írja le. Ezért mondja Pál:

„De a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.”
(Róma 7:12)

A parancsolatok nem képesek igazzá tenni senkit, csupán leírják, milyen az igazságosság.

A parancsolatok a-zonban **önmagukban** nem azonosak az igazsággal. Nem képesek igazzá tenni senkit, csupán **leírják**, milyen az igazságosság. Az igazság nem akkor jött létre, amikor Isten leszállt a Sinai-hegyre és átadta Mózesnek a két kőtáblát. Amit Mózes megkapott, az csak leírása egy öröktől létező valóságnak. Isten a parancsolatok révén fogalmazta meg és öntötte szavakba saját jellemét.

Ha megértjük ezt, megértjük a tízparancsolat értelmét is: csupán az igazságosság leírását tartalmazza. Megtaláljuk benne magát az igazságosságot? Nem! Ha valaki szeretne megigazulni, túl kell lépnie a leíráson. Nos, ez a tévedés a legtöbb keresztény életében keserű valóság. A törvényhez fordulnak, amely az igazságnak pusztá leírása, és megpróbálnak a törvény megtartása által igazzá válni. Ha azonban tényleges igazságra vágyunk, annak a forrásához kell mennünk, amely a világegyetemnek csupán egyetlen pontján lelhető fel.

Egy példával is világítsuk meg ezt a helyzetet: Van egy fényképem a feleségről. Ha megnézed, megállapíthatod a haja színét, látod, milyen frizurát hord, hogyan mosolyog. Pusztán a kép megfigyelése által sokféle egyéb információt is összegyűjthetsz róla, úgyhogy ez alapján akár nagy

Ha valakiben
jóságot
fedezünk fel,
ott Isten
életét is
megtaláljuk.

tömegben is felismerhetővé válik számodra. Tegyük fel, egyszer csak elkezdeném magammal hordozgatni, csókolgatni és ölelgetni a képet, sőt, este még ágyba is

bújnék vele – vajon ez megeléghetne? Természetesen nem, kivéve, ha bolond volnék. Ez a fénykép csupán egyfajta leírás, ami egy személyre emlékeztet, de képtelen megelégtetni. Ha tényleges beteljesedésre vágyom,

az igazit kell megtalálnom: a feleséget.

Pontosan ez a helyzet az igazságossággal is; túl kell lépünk a leíráson, amelyet a törvényben találunk, különben állandóan csak kudarcot vallunk.

Egyedül Isten igaz

Ezt az igazságot az evangélium nagyon egyértelművé teszi:

„Egyszer odament hozzá egy ember, és azt mondta neki: Mester, mi jót cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet? Ő pedig így felelt: Miert kérdezel engem a jó felől? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.”
(Máté 19:16-17)

Egyedül Isten jó. Ez egy vitathatatlan, abszolút tény, és nagyon fontos, hogy elhiggyük. Maga Jézus mondta. De mit is jelent konkrétan ez a kijelentés? Nos, ha bárhol a világegyetemben találunk egy olyan személyt, aki jó, arról azonnal tudhatjuk, hogy Isten él benne. Ha valakiben jóságot fedezünk fel, ott Isten életét is megtaláljuk. Ha ezt megértjük, akkor le kell szűrnünk a tanulságot, hogy az igazságosság keresésének eddigi módján is változtatnunk kell. Nem az a reménytelen kihívás áll már többé előttünk, hogy magunkból csiholjuk ki az igazságot. Mert hogyan teremthetnénk elő Isten életét saját személyünkben? Az igazi kihívás, hogy Is-

ten életét befogadjuk, mert egyedül Ő jó!

Mindezekből láthatjuk, hogy az igazságosság lényegében egy **személy**, Isten maga. Természetesen az igazságosság egyben a „jó cselekvése” is, mert bármit tesz Isten, az mind helyes. De létrehozhatjuk **mi** Isten jellemét cselekedeteink révén? Lehetetlen! Csak Isten képes Isten lenni!

A kérdés: miért cselekszi Isten a jót? Miért teszi mindig teremtményei számára a legjobbat? Talán valamiféle törvénynek engedelmeskedik? Valaki azt parancsolta neki, hogy így viselkedjék? Ostobaság azt gondolni, hogy Isten azért nem lop, mert törvénye kimondja: „Ne lopj!” Istennek nincs szüksége törvényre, hogy a jót tegye. Azért teszi a jót, mert Ő **természete** szerint jó. A rossznak még a gondolata is tökéletesen ellentétes természetével. Ha tehát Isten jó és Ő bennünk él, mi ennek a következménye? Viselkedésünkben is a jó nyilván-

nul meg, mivel Isten maga éli bennünk az Ő jó életét!

A gyakorlatban is igaz ez az elképzelés? Lehetséges, hogy valaki olyan módon éljen bennem, hogy az ő természete nyilvánuljon meg viselkedésemem keresztül? Képes Isten tökéletesen élni bennem úgy, hogy többé már szabályokra sincs szükségem a jó cselekvése érdekében?

Amikor megkapjuk Isten természetét, megigazulunk.

Pontosan erről beszél a Biblia, amikor azt olvassuk, hogy elnyerhetjük Isten igazságosságát, amely független a törvénytől. Amikor megkapjuk Isten természetét, megigazulunk. Erre az igazságosságra Isten életének elnyerésével tehetünk szert, nem a törvény által előírt parancsolatok és szabályok betartása által. ■

David Clayton nyomán rövidítve

Áttekintő kérdések a tanulmányhoz

1. Mikor alkalmas az ember Isten jelenlétében élni?
2. Sátán kezdeti hazugságának (*olyanok lesztek, mint az Isten*) még mindig engedve hogyan akarják sokan ezt elérni? Megvalósíthatják így?
3. Mi a különbség a törvény útja és a hit útja között?
4. Mi a törvény szerepe életünkben?
5. Mi az igazzá válásunk egyedüli útja?

A hét levél titka

Isten népének idővonala

Az előző tanulmányban Jelenések könyvének első ígéretével foglalkoztunk. Láthattuk, hogy Isten gazdag áldást kínál azoknak, akik alázatos szívvel kutatják az Ő akaratát, és készek együttműködni Vele tervének megvalósításában. Ő nem azért adta a prófeciákat, hogy kielégítse kíváncsiságunkat, hanem hogy elvezessen a Jézussal való legszorosabb közösségre. Az értelmezésnél nem támaszkodhatunk fantáziánkra: Isten Igéjében benne foglaltatnak a megértés kulcsai.

Ebben a számban Jelenések első két fejezetét fogjuk tanulmányozni. Mivel terjedelmes szövegről van szó, csak néhány ígérészletet idézek majd, a többire hivatkozni fogok. Éppen ezért nyomatékosan kérem az Olvasót, vegye kezébe a Bibliát, és először onnan olvassa el a tanulmányozott részeket (ez most Jelenések 1-2. fejezetét jelenti).

Ünnepélyes köszöntés

Jelenések könyvének kinyilatkoztatásait János apostol jegyezte fel számunkra – az első nyolc versben az általa írt bevezetőt olvashatjuk. Ez a köszöntés nem csupán egy ünnepélyes szóáradat, hanem tanúságtétel Jézus Krisztusról, az Ő szeretetéről, és értünk végzett mentő munkájáról. Jézus legyőzte értünk a halált, és hamarosan újra eljön mint Királyok Királya, hogy véget vessen a bűn történelmének.

Mivel a köszöntésben szereplő gondolatok a könyvben található látomások tanulmányozásakor újra előkerülnek, ezért most nem térek ki rájuk.

Egy rendkívüli tapasztalat

Amikor Isten üzenetet akar közölni gyermekeivel, olyan embert választ ki közvetítőként, aki összhangban van akaratával, és kész hűségesen tolmácsolni üzenetét. Jézus szeretett tanítványa, a már idős János apostol éppen Pátmosz szigetén volt száműzetésben (v. 9). Nem zúgolódtott sorsa miatt, hanem békességgel tűrte az üldöztetést.

Egész életében arra vágyakozott, hogy minél szorosabb lelki egységbe kerüljön Megváltójával. Lelkét bántotta az őt körülvevő világ romlottsága, és az Isten gyermekei iránti szeretet aggodalommal töltötte el: vajon meg fognak-e tudni állni az üldözések tüzeiben és a világ egyre növekvő csábításával szemben? Ahogy Isten elé járult, gondolatai Krisztus eljövetele

és az ítélet napja felé fordultak. Elméjében felidéződtek az ószövetségi próféciák arról az ünnepélyes napról, ami elhozza majd a szabadulást Isten népe számára. János ezekkel a szavakkal összegzi tapasztalatát:

„Lélekben voltam ott az Úr napján...” (Jelenések 1:10a)

Az „Úr napja” kifejezés 18-szor fordul elő a Bibliában, és mind az Ó-, mind az Újszövetségben arra az eseményre utal, amikor Isten teljes dicsőségében megjelenik a világ nemzetei előtt, véget vet a földi történelemnek és megszabadítja gyermekeit. Ahogy János apostol lelkét betöltötte ezen félelmetesen ünnepélyes esemény gondolata, felkészült arra, hogy minden idők legha-

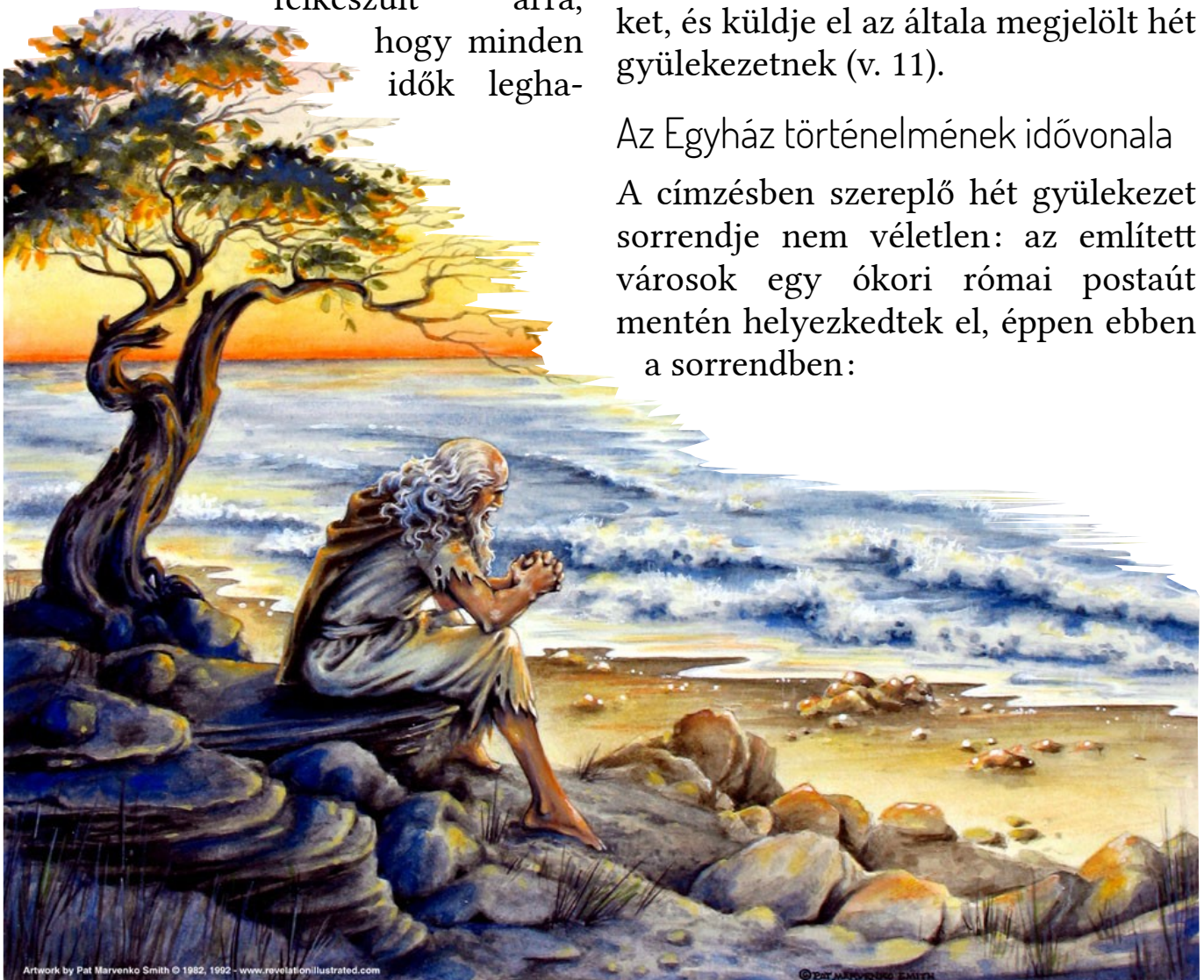
talmasabb próféciájának közvetítője legyen.

Üzenet a mennyből

Bár Jánosra rendkívüli világosság áradt Pátmosz szigetén, és eddig soha nem tapasztalt mértékben nyíltak meg értelme előtt az Ószövetség titokzatos kijelentései, Jelenések könyve nem az ő egyéni elmélkedéseit és írásmagyarázatát tartalmazza. Az isteni dicsőségben megjelenő Jézus Krisztus csodálatos módon nyilatkozta ki számára Isten tervét, és természetfeletti látomásokban vonultat- ta el előtte a jövő képeit. Maga Jézus parancsolta neki, hogy foglalja könyvbe a Tőle származó kijelentéseket, és küldje el az általa megjelölt hét gyülekezetnek (v. 11).

Az Egyház történelmének idővonala

A címzésben szereplő hét gyülekezet sorrendje nem véletlen: az említett városok egy ókori római postaút mentén helyezkedtek el, éppen ebben a sorrendben:

Artwork by Pat Marvenko Smith © 1982, 1992 - www.revelationillustrated.com

©PAT MARVENKO SMITH

1. Efezus
2. Szmirna
3. Pergamon
4. Thiatira
5. Szárdisz
6. Filadelfia
7. Laodicea

tyatartó pedig a hét gyülekezet.” (Jelenések 1:20)

A hét gyertyatartó a hét gyülekezet – Isten újszövetségi Egyháza az idő országútján, mely Jézus Krisztus különleges gondviselésének és figyelmének tárgyát képezi, s világosságot áraszt a világra (v. 13). Ez a kép könnyen érthető. De

A 7-es szám a Bibliában a tökéletesség, a teljesség száma. Jelenések könyve nemcsak ahhoz a hét kis-ázsiai gyülekezethez szólt, amelyek János idejében működtek, hanem Isten újszövetségi Egyházának teljességéhez. A levelek túlmutatnak János korán, és feltárják a jövőt:

*„Írd meg, amiket láttál, és **amik vannak**, és **amik ezek után történnek**.”* (Jelenések 1:19)

A hét levélben, Jelenések könyvének első látomásában tehát az Egyház idővonalát, Isten újszövetségi népének sorsát követhetjük végig, János idejétől fogva egészen a történelem lezárulásáig.

A hét csillag titka

Jézus bevezetőjében két titkot nyilatkoztat ki: a hét csillagét, és a hét gyertyatartóét:

„a hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyla, a hét gyer-

mi a hét csillag? Jézus a hét gyülekezet angyalának nevezi őket. Az angyal szó jelentése: hírnök. A bibliai próféciaokban – így Jelenések könyvében is – az angyal szó gyakran Isten hűséges hírnökeit jelöli: olyan embereket, akik figyelnek Istenre, meghallják az Ő aktuális üzenetét, és híven tolmácsolják figyelmeztetéseit az adott korban. Dániel könyve a csillagokhoz hasonlítja ezeket az embereket:

*„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égbolt fényessége, és akik sokakat eljuttattak az igazságra, miként a **csillagok**, örökkön örökké.”* (Dániel 12:3)

Egy fontos elvet érdemes tisztázni ezen a ponton. Földünkön minden fontos esemény emberek által történik. Isten a teremtéskor az ember uralma alá helyezte a Földet. Ember (Ádám) hozta be világunkba a bűnt, és ember (Jézus) hozta el a bűn meg-

oldását is: „Mivel **ember által** van a halál, **ember által** van a halottak feltámadása is.” (1Korinthus 15:21)

Amikor Jézus a nyilvánosság előtt bűnbocsánatot hirdetett egy béna embernek, sokan megütköztek rajta és istenkáromlással vádolták. Erre Jézus így felelt: „De azért, hogy megtudjátok, hogy az **Emberfiának van hatalma** a földön a bűnöket megbocsátani – ekkor azt mondta a bénának –: *kelj föl, vedd a nyoszolyádat, és menj haza!*” (Máté 9:6) A gyógyultan első-táló beteget szemlélő sokaság erre „*megdöbbsent, és dicsőítette Istent, hogy ilyen **hatalmat adott az embereknek.***” (Máté 9:8)

Jézus mennybemenetele előtt ezt a hatalmat tanítványaira bízta: „*Akiknek bűneit megbocsátjátok, azok bocsánatot nyernek, akikéit megtartjátok, azokéi megmaradnak.*” (János 20:23) Az evangélium hirdetésével

ugyanazt a bűnbocsátó kegyelmet közvetíthették más emberek felé, mint amit Jézus is gyakorolt földi szolgálata alatt. E megbízatást nem angyaloknak adta, hanem egyszerű embereknek – olyanoknak, mint te és én.

Minden korban voltak olyan keresztyének, akik ragyogó csillagként mutatták a helyes ösvényt a világra telepedő lelki sötétségben. Ezek az emberek nem voltak tökéletesek, de mivel megnyitották szívüket, Isten Lelke rég elfeledett igazságokat tárhatott fel előttük, s ők – együttműködve Istennel – hűségesen továbbadták a rájuk áradó világosságot.

Istennek ma is szüksége van olyanokra, akik fülüket odafordítják Igéjének meghallására, és továbbítják a korunknak szóló üzenetet. Önzetlen, a saját érdekeikről lemondó embereket keres, akik készek életüket egészen Jézus irányítása alá helyezni, hogy alkalmas eszközökké váljanak mások megmentésére.

Csak hogy napjainkban különösen nagy a zűrzavar, és nagyon nehéz kiigazodni a százféle tanítás között! Nyilvánvaló, hogy a sok, egymásnak ellentmondó elmélet nem lehet mind Istentől. Honnan tudhatjuk akkor mi, akik az idők végén élünk, hogy mi Isten üzenete számunkra? Hála az Úrnak, Ő gondoskodott róla, hogy akik alázatos szívvel kutatják Igéjét, ma is felismerhetik az aktuális üzenetet, és nem kell eltévedniük. Jelenések könyve kulcsfontosságú útmutatást ad ebben a kérdésben.

A levelek szerkezete

Könnyebben megérthetjük az egyes leveleket, ha először áttekintjük közös szerkezetüket:

1. Címzés a „gyülekezet angyalának”
2. Jézus valamely tulajdonsága
3. „Tudom a te dolgaidat”
 - a) Dicséret (ha van)
 - b) Feddés (ha van)
4. Tanács
5. „Akinak van füle, hallja meg”
6. „Aki győz” – ígéret

Érdekes tény, hogy a levelek nem közvetlenül a

Amikor a Lélek megérint téged lelkiismereted által, ne késlekedj, hanem tedd, amire int!

gyülekezeteknek vannak címezve, hanem a gyülekezetek angyalainak. Isten eredeti terve az volt – és az Újszö-

vetségben most is az –, hogy minden egyes gyermekével szoros közösségben legyen, és egyénileg vezethesse őket. A történelem során sajnos nem sok keresztény élt ezzel a kiváltsággal; legtöbbször inkább feláldozták lelkiismereti szabadságukat a kényelem vagy az egyházi hagyományok oltárán. Mivel a keresztények többsége nem volt nyitott Isten személyes vezetésére, az Úr sokszor csak néhány embert tudott felhasználni üzenetének közvetítésére.

Ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy a levelek elsősorban a hűségeselemeknek lettek címezve, könnyebben meg tudjuk állapítani azt is, kikkel azonosíthatók az egyes levelekben említett csoportok.

Jézus minden levélnek elején bemutatkozik a gyülekezetnek, és egy olyan tulajdonságát emeli ki, ami az adott közösség helyzete szempontjából különös jelentőséggel bír. Például a szmirnai mártíroknak úgy mutatkozik be, mint aki maga is feltámadt a halálból, reményt adva ezzel szenvedő gyermekeinek. Hasonlóképpen, a leveleket lezáró, győzteseknek szóló ígéret is mindig az adott gyülekezet szükségleteihez van szabva.

Minden levélben elhangzik továbbá, hogy „*tudom a te dolgaidat*”. Jézus pontosan ismeri életünket. Látja minden tettünket, hallja minden szavunkat, érti minden gondolatunkat. Szívünk titkos indítékai sincsenek rejtve előtte, legyenek azok jók vagy rosszak. Ő sokkal jobban ismer minket, mint mi magunkat! Mi hajlamosak vagyunk az öncsalásra, Ő azonban túlságosan szeret bennünket ahhoz, hogy hazugságban hagyjon minket. A lelkek orvosaként pontosan tudja, mire van szükségünk, és minden gyermekének felkínálja a gyógyulás és a győzelem útját. Bátran lehetünk őszinték előtte, mert Ő annak ellenére szeret, hogy mindent tud rólunk!

A levelek végén ismétlődő figyelmeztetés található: „*Akinak van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!*” Ahogy előző tanulmányunk-

ban láttuk, a meghallás nem pusztán eszmei egyetértést jelent. Isten együttműködésre hív minket. Tőled függ, hogyan viszonyulsz Isten Szavához, és követed-e, amit megértettél. Ne emberekre tekints, azt várva, mikor mozdul meg a barátod, a családod vagy a gyülekezeted! Amikor a Lélek megérint téged lelkiismereted által, ne késlekedj, hanem tedd, amire int! Ha pedig kitartasz az engedelmisségben, Jézus ígérete szerint örök győzelmet aratsz.

Levél a hét gyülekezethez

A hét levelet Jelenések 2., ill. 3. fejezetében olvashatjuk. Ezek a levelek bizonyára a János korabeli hét kisázsiai gyülekezet számára is nagyon tanulságosak lehettek, ugyanakkor jelentőségük messze túlmutat azon a koron. Mivel az 1. századi keresztény gyülekezetekről széles körben elérhető történelmi feljegyzések vannak (melyeket számos magyarázat idéz is), ezekre most nem fogok részletesen kitérni. Inkább azt szeretném feltárni, Isten milyen üzeneteket küldött Egyházának a történelem korszakaiban, és hogy mi mit tanulhatunk ezekből. Ebben a cikkben az első három üzenetet fogjuk megvizsgálni.

1. Efezus

E város nevének jelentése: *kíváncos*. Az efezusi gyülekezet az apostoli kor egyházát jelképezi, az első század végéig. A későbbi reformációk mindig ehhez az állapothoz igyekeztek visszatérni, ezt tekintették etalonnak. Az

első századi egyház azonban nemcsak a későbbi korok keresztényei számára volt kíváncos, hanem az Úrnak is sok öröme telt benne.

Jézus úgy mutatkozik be nekik, mint *„aki a jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár”* (Jelenések 2:1). Az ősegyház számára Jézus királyként való dicsőséges eljövetele várva várt esemény volt, melynek bekövetkezésére még saját életidejükben számítottak. Az Úr azonban értésükre adta, hogy még néhány fontos dolognak meg kell történnie második adventje előtt (1. 2Thesszalónika 2).

Reménységük beteljesedésének elmaradása elcsüggeszthette volna őket, de az önzetlen, saját javáról lemondó szeretet kinyilvánítására is lehetőséget teremtett. Jézus eljövételének késésével számtalan más ember is alkalmat nyert a megtérésre, Isten ugyanis őket is ugyanúgy szereti, mint az ősegyház idején sok áldozatot és szenvedést vállaló gyermekeit (2Péter 3:9). Jézus hét csillagot tart kezében, és hét gyertyatartó között jár: a jövőben lesznek még más juhái is azokon kívül, akik először hittek benne, akikre ugyanúgy gondja lesz, mint azokra az emberekre, akikről a Bibliában olvasunk!

Az őskeresztény kor egyik kiemelkedő erénye a Jézus tanításaihoz és Isten erkölcsi mércéjéhez való kitartó ragaszkodás volt:

„Tudom a te dolgaidat, fáradozásodat, kitartásodat, és hogy a gono-

szokat nem szenvedheted, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugnak találtad őket.” (Jelenések 2:2).

A hamis tanítókat a Jézus által adott egyszerű utasítás alapján szűrték ki: „Gyümölcseikről ismeritek meg őket.” (Máté 7:16) Az Úr arra intette követőit, hogy *őrizkedjenek* az ilyen emberektől és ne kövessék őket, mert ezzel sok veszélynek tennék ki magukat.

Ma is sok keresztény elkerülhetné a keserű csalódást, ha a számára szimpatikus tanító életét először Isten Igéjének mércéjével vetné össze. A Biblia számos helyen figyelmeztet bennünket, hogy Sátán újra és újra megpróbálja elhitetni Isten népét mindenféle hamisítvánnyal. E tanítók jelleméről azonban sokszor már azáltal is lehull a lepel, ha belepillantunk pénzügyeikbe; önző lelkületük ugyanis legtöbbször kapzsiságukból és kicsapongó életvitelükből egyértelműen felismerhető (2Péter 2:3,14; Júdás 1:4,16).

Nem hitetlenség vagy tiszteletlenség tehát, ha néhány egyszerű kérdést felteszünk olyan tanítókkal kapcsolatban, akik kereszténynek mondják magukat. Ellenkezőleg: kötelességünk, hogy Jézus mércéjével megvizsgáljuk, milyen lelki befolyásnak tesztjük ki magunkat és környezetünket!

Akinek az életében jelen vannak a Lélek gyümölcsei, annak nincs félnivalója a vizsgálattól. Pál apostol elmondhatta:

„Ti vagytok rá a tanúk és Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk közöttetek, akik hisztek.” (1Thesszalónika 2:10)

Jézus az első századi kereszténység egy másik, idekapcsolódó vonását is kiemeli: *„gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök”* (Jelenések 2:6). A *nikolaita* szó jelentése: *„a köznép [laikusok] legyőzője”*. Olyan embereket jelöl, akik elsőségre törekednek az egyházban, és uralkodni akarnak testvéreik lelkiismerete felett. János apostol egyik levelében leleplezi ezt a lelkületet:

*„Írtam a gyülekezetnek, de Diotrefész, aki **elsőséget kíván***

*köztünk, nem fogad el minket. Ezért ha odamegyek, emlékezetébe idézem azokat a dolgokat, amelyeket művel, hogy gonosz szavakkal áskálódik ellenünk, sőt még ezzel sem elégedve meg maga sem fogadja be a testvéreket, és akik ezt megtennék, azokat ebben megakadályozza és a **gyülekezetből kive-ti.**”* (3János 1:9-10)

Krisztus tanításától teljesen idegen az a gondolat, hogy Isten szemében bárki is különb lenne keresztény testvéreinél:

„Ti azonban ne hívassátok maga-

Krisztus tanításától teljesen idegen az a gondolat, hogy Isten szemében bárki is különb lenne keresztény testvéreinél.

*tokat mesternek, mert egy a ti Mes-
teretek, a Krisztus; ti pedig mind-
nyájan testvérek vagytok.” (Máté
23:8)*

Az Egyházban vannak ugyan külön-
böző szolgálatok, de az Istennel való
kapcsolatban mindnyájan egyenlőek
vagyunk. Amikor egy személy vagy
egy szűk csoport vakmerően magá-
hoz ragadja a lelkek feletti irányítást,
és egy zártkörű klub működési elvei
szerint akarja kormányozni Krisztus
Testét, rettenetes hibát követ el.

Bár Jézus kijelenti, hogy gyűlöli ezt a
szervezeti formát, sajnos napjainkban
a legtöbb egyház többé-kevésbé ezen
az elven működik. A „szuper-szent”
papi rend (klérus) és a
„közhívók” (laikusok)
közötti különbségtétel
babonás hiedelmeken
alapul. Az egyházi
tiszttségviselők vagy
bizottságok – vissza-
élve testvéreik bizal-
mával – gyakran olyan tévedhetetlen
tekintélyt igényelnek maguknak,
amely egyedül Jézust illeti meg. Em-
beri szabályokkal kötik gúzsba mások
lelkiismeretét, és ha valaki nem egye-
zik a vezetőség véleményével, azt ki-
zárják az egyházból, és az üdvösség
szempontjából elveszettnek nyilvánít-
ják.

Ez nem Krisztus módszere. Az Ő Egy-
házában az egyedüli tekintély Isten
tévedhetetlen szava, a Biblia; és az
egyetlen hiteles kormányzati szerv a
mindentudó és mindenható Isten
Szent Lelke. Jézus soha nem bízta

Egyháza kormányzását egyetlen em-
berre, de egy szűk csoportra sem. Ő
az, aki Igéje és Lelke által vezérli né-
pét.

Egy keresztyén – függetlenül egyházi
tiszttségétől – csupán annyi hatalmat
gyakorolhat lelki dolgokban, ameny-
nyire szándékai Krisztus szava és Lel-
ke uralma alatt állnak. Az első jeru-
zsálemi zsinat döntéshozatala után az
apostolok így fogalmazták meg ezt az
igazságot: „Mert tetszett a Szent Lé-
leknek és nekünk...” (Apostolok csele-
kedetei 15:28) A Szent Lélek van a
kormánynál, az ember csak alázato-
san együttműködik.

Mivel az ősegyház a Lélek uralmának
vetette alá magát,
Krisztus csodálatosan
tudott munkálkodni
általuk. Jézus elismer-
te kitartó fáradozásai-
kat (v. 3), ugyanakkor
rámutatott arra, hogy
egy ponton mégsem
maradt töretlen buzgalmuk:

*„De az a panaszom ellened, hogy
az első szeretetet elhagytad.” (Jele-
nések 2:4)*

Hiába a külső aktivitás, a programok,
az evangelizációk, ha mindez nem ab-
ból a forró szerelemből fakad, ami
gyönyörűségessé teszi a lélek számá-
ra a Krisztus iránti engedelmességet!
Pál apostol a jól ismert szeretet-him-
nuszban világossá teszi, hogy ha
nincs bennem szeretet, semmi va-
gyok, és értéktelen a keresztyén szol-
gálatom (1Korinthus 13:1-3). A külső-

Ha nincs bennem
szeretet, semmi
vagyok, és értéktelen
a keresztyén
szolgálatom.

ségek semmit nem használnak, ha hiányzik a Krisztussal való mély, bensőséges **kapcsolat**.

Jézus három dolgot tanácsol a szeretetben meglankadt gyülekezetnek: megemlékezés az első szerelemről, és az ehhez való visszatérés szívben és cselekedetben (v. 5). Könnyebben megérthetjük, mit jelent ez a gyakorlatban, ha belegondolunk, hogyan viszonyulnak egymáshoz az ifjú szerelmesek. Isten gondoskodott arról, hogy fogalmainkat ezen a téren is az Ő Igéjére alapozhassuk; ezért rendelkezett úgy, hogy az Énekek éneke be-

Az engedel-
messég útja
csak azok
számára jár-
ható, akiknek
cselekedeteit a
Krisztus iránti
forró szeretet
hajtja át.

lekerüljön Bib-
liánkba.

Az Énekek éne-
kében a szerel-
mesek számára
szinte megszű-
nik az őket kö-
rülvevő világ,
minden gondo-
latuk a kedves
személy körül

forog. Áhítoznak egymás közelségére, és minden alkalmat megragadnak, hogy együtt lehessenek, akár nehézségek árán is. Ez a ragaszkodás és bensőséges szeretet e szerelmi költemény központi témája.

A könyv 5. fejezetében viszont egy különös történet bontakozik ki: a vőlegény egy esti órában keresi fel kedvesét, ám a menyecske a késői időre és az ezzel járó kényelmetlenségekre hivatkozva nem nyit ajtót neki. A férfi újra próbálkozik, de a zárt ajtón nem tud bejutni. Közben a lány meg-

gondolja magát, és úgy dönt, kimegy hozzá, ám mire felöltözködik, a vőlegény már nincs ott, elment! Elszántságában a lány az éj közepén elindul, hogy megkeresse szerelmesét. Útközben elkapja őt néhány rosszindulatú őr, akik – látszólag ok nélkül – megverik; de a lány már ezzel sem törődik, annyira epekedik vőlegénye után. A fejezet a boldog egymásra találással ér véget. Ez a történet fontos tanulságokat hordoz.

Az az élet, amely a Krisztus iránti forró szeretetben ég, nem egy kényelmes élet, és sokszor áldozatot kíván az embertől. Ha Vele jársz, Ő olyan dolgokat fog kérni tőled, amelyek nem kedveznek természetes hajlamaidnak. Éppen ezért az engedelmesség útja csak azok számára járható, akiknek cselekedeteit a Krisztus iránti forró szeretet hajtja szüntelen. Ha azt tapasztalod keresztény életedben, hogy amikor Isten megszólít és kér tőled valamit, kifogásokat és kibúvókat keresel, akkor biztos lehetsz abban, hogy benned is megfakult az első szeretet.

Visszatalálni a Szerelmeshez nem mindig egyszerű folyamat. Lehet, hogy elsőre úgy érzed, mintha cserben hagyott volna. Próbára teszi elszántságodat. Megengedi, hogy nehéz helyzetbe kerülj, amiben kiderül, mennyire fontos számodra Jézus. De ha kitartasz a próbában, és a nehézségek csak arra indítanak, hogy még jobban keresd Őt, belekapaszkodva szeretetébe és ígéreteibe, végül magad is elhiszed majd, hogy a saját éle-

tednél is drágább számodra Krisztus. Hited megerősödik, szereteted fellángol, és az Úr győzelemmel koronázza meg megújult buzgalmadat.

Jézus pontosan ezt ígérte első századi követőinek is: ha vonakodnak visszatérni az első szeretethez, megrázza gyertyatartójukat (Jelenések 2:5). Nehéz helyzetbe hozza őket, és ezáltal alkalmat ad nekik arra, hogy Megváltójuk iránti megújított elköteleződésüket áldozattal pecsételjék meg. Erről szól a következő levél.

2. Szmirna

A második gyülekezet nevének jelentése: *mirha*. Ezt az illatos kenetet az ókorban halottak bebalzsamozására használták. Szmirna a II-III. század súlyos üldözéseket szenvedő kereszténységét – a mártírok egyházát – jelképezi. Ez a rövid levél az egyike azon két üzenetnek, amely nem tartalmaz feddést, csak együtt érző vigasztalást és bátorítást.

Mind a köszöntés (v. 8), mind a győzelmi ígélet (v. 11) arra utal, hogy ebben a korban Isten gyermekei közül sokan életük odaáldozásával pecsételtek meg az Úr iránti hűségüket. Jézus a feltámadás ígéletével vigasztalja őket. Bár lehet, hogy ezen a földön gonosz kezek kioltják életüket (ez az első halál), de a végső ítéletben Isten felmenti őket, és így nem árthat nekik a gonoszokat megemésztő tűz (a második halál).

Bár az igazságtalan és ok nélkül való üldözés mint Krisztus fenyítő eszköze

szigorúnak tűnhet, mégis jót munkál Isten Egyházában:

„Semmilyen fenyítés nem látszik jelenleg örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik megedződtek általa.”
(Zsidók 12:11)

A II-III. századi irgalmatlan üldözések idején sok keresztényt megfosztottak alapvető emberi jogaitól. Vagyonukat elkobozták, rabszolgaságba vagy börtönbe vetették

őket, sokakat pedig megvertek, halálra kínoztak, vagy vadállatokkal tépettek szét. Jézus mégis azt mondja

szenvedő gyermekeinek, hogy gazdagok (v. 9)! Semmiféle e világi előny nem pótolhatja azt a lelki gazdagságot, ami a Krisztussal való szoros kapcsolatból fakad. Az élő, **kipróbált hit** olyan kincs, melynek értéke nem mérhető pénzben, árát viszont a nehéz próbákban való állhatatossággal kell megfizetni:

„Teljes örömmel tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe [próbákba] estek, tudva, hogy hitek próbája állhatatosságot eredményez... hogy a ti kipróbált hitek, amely sokkal becsesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak bizonyuljon

Az élő,
kipróbált hit
olyan kincs,
melynek értéke
nem mérhető
pénzben.

Jézus Krisztus megjelenésekor.”
(Jakab 1:2-3; 1Péter 1:7)

Bár ezen kor keresztényei sem voltak tökéletesek, Jézus csak bátorítást és biztató ígéretekkel küldött nekik. Ugyanakkor egy halvány utalással mégis felhívta a figyelmet a belső ellenség térhódítására:

„tudok... azok káromkodásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.” (Jelenések 1:9)

A zsidó nép Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottaiból állt, akik fiúgyermekük körülmetélésével fejezték ki Istennel való szövetségi viszonyukat.

Pál apostol azonban világossá teszi, hogy a zsidóság és a körülmetélés csak előképe volt az új-szövetségi valóságnak:

„Mert nem az a zsidó, aki külső látszatra az, és a körülmetélés sem az, ami a testen külsőképpen látszik, hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és szívének a Lélek által történő, nem betű szerinti körülmetélése az igazi körülmetéltetés, amelynek dicsérete nem emberek, hanem Istentől van.” (Róma 2:28-29 vö. Filippi 3:3)

A körülmetélt zsidó tehát az újjászületett keresztény előképe. Jézus arra figyelmeztette követőit, hogy soraik közé már befurakodtak olyan keresztények, akik valójában Sátán ügynökei, és csak szégyent hoznak Isten ne-

vére, belülről bomlasztva az Egyházat. Ezekről a hamis keresztény vezetőkről profétált Péter apostol is:

„De voltak hamis próféták is a nép között, ahogyan köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és megtagadva az Urat, aki megváltotta őket, magukra gyors pusztulást hoznak. Sokan követik őket kicsapongásaikban, akik miatt káromolni fogják az igazság útját,” (2Péter 2:1-2)

Bizony, az ítéletben sok, nagy becsben tartott „egyházatyáról” fog majd kiderülni, valójában kinek az oldalán

érvényesítette befolyását! Akik az evangélium isteni tisztaságát és egyszerűségét felcserélték a pogány filozófia emberi okoskodásaival, mérhetetlen kárt okoztak Isten művének! Isten ereje fo-

kozatosan visszavonult művétől, megritkultak a csodák, és az Úr nem tett többé bizonyosságot a „keverék vallás” mellett úgy, mint hajdan, az apostolok evangéliumhirdetése mellett (Márk 16:20). Az igazság útja pár évszázad alatt teljesen elerőtlenedett, és mind e mai napig az istentelenek és szkeptikusok maró gúnyjának cél-táblájává vált.

De térjünk vissza időben a mártírok korára! Jézus egy figyelemre méltó idői próféciával jelzi e korszak végét:

„Semmit ne félj a rád váró szenvedésektől. Íme, az ördög börtönbe

Amikor egy
próféciában napokról
olvasunk, ezt a
valóságban éveknek
feleltetjük meg.

*fog vetni néhányat közületek, hogy próbára tegyen, és **tíz napig tartó nyomorúságok** lesz. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* (Jelenések 2:10)

A bibliai próféciamagyarázók előtt széles körben ismert az ún. profetikus nap-év elv, melyet maga Isten fektetett le ítéletével, amikor a zsidó népre negyven év pusztai bolyongást szabott ki:

*„Negyven napig kémléltétek ki azt a földet, most tehát negyven esztendeig hordozzátok hamisságok büntetését, **egy-egy napért egy-egy esztendőt számítva**, hogy megismerjétek, mi az, ha én ellenetek fordulok.”* (4Mózes 14:34 vö. Ezékiel 4:6)

A profetikus nap-év elv szerint, amikor egy próféciaiban napokról olvasunk, ezt a valóságban éveknek feleltetjük meg. Például a Dániel 9-ben található idői prófécia alapján – ezen elv segítségével – pontosan kiszámítható a Messiás színre lépésének és kereszthalálának dátuma!

A Szmirnának megjövendölt *tíz napos nyomorúság* a Diocletianus császár által indított, rendkívül véres üldözés által teljesedett, mely ténylegesen **tíz évig** tartott (303-313). A kegyetlenkedéseknek Konstantin császár vetett véget a 313-ban kiadott türelmi rendeletével. Az új birodalmi politika fordulópont volt a keresz-

ténység számára – de ténylegesen nem megkímélte, hanem még halálosabb veszedelembe sodorta Isten igazi Egyházát.

3. Pergamon

Pergamon erődített városa magas hegyen épült; nevének kettős jelentése van: *frigy* és *fellegvár*. Annak a kornak a kereszténységét jelképezi, amikor a névleges egyház – a római uralkodókkal kötött szövetség révén – hatalmi pozícióba került a IV-VI. században.

Fontos látnunk, hogy Jézus nem azokhoz a „keresztény” vezetőkhöz

címzi levelét, akik a hatalomtól megitta-sodva eltévelyedtek az igazság útjáról, és élen jártak a hitehagyásban. Ők is megvannak említve, de Jézus nem közvetlenül őket szólítja meg. Mi-

lyen tragédia, amikor egy keresztény annyira eltávolodik az Úrtól, hogy saját szívében nem hallja már a jó Pásztor hangját, és az Úr nem tud vele többé kommunikálni!

Az Úr úgy mutatkozik be a gyülekezetnek, mint *akinél a kétélű éles kard van* (v. 12). Ez az Ige kardja, ami Jézus szájából származik (Jelenések 1:16 vö. Zsidók 4:12). Isten beszéde megítéli a szív gondolatait, és leleplezi titkos szándékait. Aki megalázkodik előtte, kegyelmet nyer, de aki megkeményíti szívét a feddő szóval szemben, ítéletet von magára (János 12:48). Örök sor-

Örök sorsunk múlik azon, hogyan viszonyulunk Isten Igéjéhez, amikor megszólít és megfedd minket.

sunk múlik azon, hogyan viszonyulunk Isten Igéjéhez, amikor megszólít és megfedd minket.

Jézus vigasztaló szavai azokhoz a keresztényekhez szólnak, akik az Iránta való hűséget választották a hitehagyó egyház által diktált **megalkuvással szemben**:

„tudom, hogy hol laksz, ahol a Sátán trónja van, de nevedet megtartod, és nem tagadtad meg hitemet azokban a napokban sem, amikor megölték hű tanúmat, Antipászt nálatok, ahol a Sátán lakik.” (Jelenések 2:13)

Isten népére rendkívül megpróbáló

Jézus vigasztaló szavai azokhoz a keresztényekhez szólnak, akik az Iránta való hűséget választották.

idők következtek. Eddig a frontvonalak egyértelműek voltak, ekkor azonban hirtelen elmosódtak a határok. Sátán a kereszténység

közepén állította fel trónját, az állítólag keresztény hitre tért római császár személyében. Nagy Konstantin ugyanis nemcsak békejobbot nyújtott, hanem rövid időn belül egyenesen a legkiváltságosabb vallássá tette a kereszténységet. Az üldözésekbe belefáradt egyházi vezetők közül a legtöbben nem akarták meglátni a váratlan fordulat mögött húzódó sátáni cselvetést, és belesétáltak a csapdába.

Néhány történelmi tény felidézése segít megérteni, miért volt alapvetően

elhibázott a keresztény vezetők részéről a **világi hatalommal való együttműködés**.

Az apostolok halála után az egyházban a nem zsidó származású vezetők kerültek előtérbe, akik faji előítéleteiket minden nemzedékváltással egyre határozottabban képviselték. Bár a hetedik napi szombat nyugalomnapként való megtartása általános gyakorlat volt az egyházban egészen a IV. századig, a zsidógyűlölet növekedésével a hét első napja is egyre népszerűbbé vált, mint istentiszteleti nap. Ugyanis egyes keresztények – hogy megkülönböztessék magukat a Krisztus megöléséért felelős néptől – a hét első napját részesítették előnyben összejöveteleik időpontjaként.

A pogány uralkodó eltökélte, hogy a Római Birodalmat egységes államvallás által fogja megerősíteni. A *vasárnap-ünneplés* gyakorlata jól illeszkedett elképzeléseihez, ezért a császár 321-ben elrendelte „a Nap tiszteletreméltó napja” heti nyugalomnapként való megtartását. Ezzel a lépésével egyszerre kedvezett a napimádó pogányoknak, és a zsidógyűlölő egyházi vezetőknek. A bibliai szombat megtartóit egy későbbi zsinaton a „zsidózó” megbélyegzéssel törvényen kívül helyezték (Laodicea, 363), és az eretnekek kíméletlen üldözésével biztosították a vasárnap-ünneplés terjedését.

A kereszténységet azonban komoly belső harcok is gyengítették: akkor éppen a Krisztus istenségéről folyó vita osztotta meg leginkább az egyházat. Konstantin magához ragadta a

kezdeményezést. Elhatározta, hogy uralkodói tekintélyével rendet tesz Krisztus Testében, és összehívta az első, egyetemes keresztény zsinatot, melyen végül a keresztény püspökök alig ötödrésze jelent meg.

A 325-ben, Niceában megtartott zsinat volt az első kísérlet egy minden keresztény számára kötelező érvényű hitvallás megalkotására. A gyűlésen a fő kérdés az Istenség természetének eldöntése volt. A császár szavazásra szólította fel az összegyűlteket, és az Athanasius püspök által előterjesztett elméletet – miszerint Jézus és az Atya *egylényegű* – hitvallásba foglaltatta. Ez lett az első „katolikus” – egyetemes érvényességű – hitvallás, melynek értelmében ezután csak az nevezhette magát kereszténynek, aki igent mondott erre a tantételre. A kisebbségi nézetet képviselő Ariust követőivel együtt kiátkozták, és később véres üldözések árán érvényesítették az „igaz hitet”.

Mivel azonban az egyház tantételei nem a Biblia tévedhetetlen tekintélyén álltak, ki voltak téve a császári szeszélynek. Pár évtizeddel a niceai zsinat döntése után II. Konstantin került a trónra, aki nem osztotta elődje nézeteit. Az általa összehívott, két egymást követő zsinat (Rimini, 359; Konstantinápoly, 360) érvénytelenítette a niceai hitvallást, és a birodalmi kereszténység pár évre hivatalosan „fél-ariánus” lett. Az új „igaz hitnek” ezúttal is fegyverrel szereztek érvényt.

A véres vitából végül Róma püspöke,

és az általa képviselt athanasiusi hitvallás került ki győztesen. 380-ban a konstantinápolyi zsinaton megerősítették a niceai hitvallást, és kiegészítették a Szent Lélek istenségének tanításával, megalkotva ezzel a *Szentháromság* ma is ismert tanát. A legtöbb kereszténynek fogalma sincs arról, milyen gyalázatos hatalmi harc áll eme „legalapvetőbb keresztény tantétel” megfogalmazása mögött, és hogy hány ember halála árán tudták ezt az egész kereszténységgel elfogadtatni!

Nem meglepő, hogy ilyen körülmények között sötétség borult az egyházra.

Csak nagyon kevesen voltak, akik felismerték, hogy

alapvető tévedés az egyház világi hatalmakkal való szövetségre lépése, és az államvallás gondolata. Krisztus Egyházának ügyeiben a világi vezetőknél nincs szavuk, és a keresztényeknek sem feladatuk, hogy e világ országait megreformálják. Krisztus Királysága *nem e világból való* (János 18:36), és Jézus második eljöveteleig soha nem is lesz az.

Az „Antipász” név szó szerint azt jelenti: „*minden-ellenes*”. Krisztus Igéje elítéli a pogánysággal szövetkező hatalmi „kereszténység” minden formáját. A hataloméhes egyházi vezetők azonban elvetették Krisztus bizony-

Krisztus Igéje
elítéli a
pogánysággal
szövetkező
hatalmi
„kereszténység”
minden
formáját.

ságtételét; a békesség és egység nevében elhallgattattak minden ellenvéleményt. Jézus azokat a jámbor keresztényeket vigasztalja együttérzésével, akik ebben az időben a pártoskodásban való részvétel helyett inkább a névtelen számkivetettséget választották.

A **valdensék** Jézus iránti hűsége különleges említést érdemel. E kicsiny keresztény csoport ez idő tájt vonult vissza az Alpok völgyeinek oltalmába, hogy a sötét középkor évszázadait világítótoronyként ragyogja be fény-sugaraival, egészen a reformáció hajnaláig. Miközben a világ egyre inkább a pápaság és a katolicizmus szorításába került, ők bátran hirdették, hogy Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró Isten és ember között (1Timótheus 2:5). Kitartó erőfeszítéseket tettek a Biblia lefordítására, és misszionáriusaik Európa sok országába eljutottak, hogy elhívták az evangélium igazságainak drága magvait.

A hitehagyó egyház kegyetlen és véres üldözést folytatott ezen őszinte keresztények ellen, eretneknek bélyegezte őket, és mindent megtett, hogy nevüket befeketítse. A földi ítélszékek ugyan átkot és halált (anatémát) mondtak ki rájuk, ők azonban Jézus ígéretébe kapaszkodtak, aki az ítéletben minden mocskot lemos majd nevükről, és győzteseknek nyilvánítja őket (Jelenések 2:17).

Bár a fentiekben sok szót ejtettünk

már a **nagy hitehagyásról**, fontos, hogy Jézus ezzel kapcsolatos kijelentéseit világosan értsük, mert számunkra is tanulsággal szolgálhatnak. Az első feddés egy olyan ószövetségi történetre utal vissza, ami Izrael Kánaánba való bevonulása előtt történt (vö. 4Mózes 22-25; 31):

„De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak nálad olyanok, akik a Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákot, hogy törbe csalja Izrael fiait, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak.” (Jelenések 2:14)

Jézus az egyetlen
tévedhetetlen
tanítónk.

Bálám nem zsidó származású volt, Mezopotámiában lakott, mégis Isten prófétájaként tartották számon. Bálák, Moáb királya, hallva a zsidók

csodálatos győzelmeiről, úgy döntött, felbérel a prófétát, hogyátkozza meg a területük mellett elhaladó Izrael népet. Bálám, bár tudta, hogy ez ellenkezik Isten akaratával, a jutalom reményében mégis elfogadta Bálák ajánlatát. Isten végül nem engedte meg neki, hogy átkot mondjon Izraelre; ellenkezőleg, háromszor is meg kellett áldania a kiválasztott népet.

Bálám azonban nem akart lemondani a beígért világi kincsekről. Inkább elnémította lelkiismeretét, és egy olyan tanácsot adott a pogány királynak, amivel mégis megvalósíthatta gonosz szándékát. Bálám jól tudta, hogy Isten védelme automatikusan visszavonul népétől, ha bűnbe keverednek.

Ennek fényében azt tanácsolta Bálák királynak, küldjön Izrael fiaihoz szép moábita nőket, hogy paráznaságra és bálványimádásra csábítsák őket.

Az ördögi terv tökéletesen működött. A zsidók táborában – a nép bűnbese után – azonnal járvány ütötte fel a fejét, ami 25.000 ember halálát okozta. Ha nincsenek közöttük istenfélő emberek, akik bátran szembe szállnak a hitehagyással, az egész nép elveszett volna.

Az apostolok előre figyelmeztettek, hogy a keresztény vezetők között is lesznek olyanok, akik *Bálámhoz hasonlóan eltévelyednek majd* (2Péter 2:15; Júdás 1:11). Amikor a kereszténység államvallássá lett, ezek a jövendölések teljes mértékben igazolódtak. Az e világi előnyök megszerzése érdekében az egyház vezetői szövetségre léptek az államhatalommal (a római császárral), és elárulták szent megbízatásukat, Jézus Krisztus evangéliumának hirdetését.

De nem érték be ennyivel. Hogy az egyházat „otthonosabbá” tegyék a pogányok számára, a pogány elemeket „bekeresztelték” az egyházba. Így lett pl. a Jupiter szoborból Szent Péter, az Ég Királynőjéből Szűz Mária, a téli napfordulóhoz kötődő, egy hetes dorbézolásból (Saturnalia ünnep) pedig karácsony és Szilveszter – csak hogy néhányat említsünk. A Krisztus egyszeri és tökéletes áldozatáról való megemlékezést – a pogány bálvány-

áldozatok mintájára – felcserélték a titokzatos miseáldozattal, ami azt hirdeti, hogy Krisztus keresztségével nem elégséges: azt újra és újra meg kell ismételnie az „áldozó papnak”.

A *megalkuvások* listáját oldalakon át lehetne sorolni. Egy évezreddel később, Luther 95 tézisében is csak ezek töredékét tűzte ki a wittenbergi templom kapujára. Ilyen a megalkuvás természet: egy hazugságot csak két másikkal lehet hihetőbbé tenni.

Jézus *paráznaságnak* (a szövetség megszegésének) és *bálványimádásnak* minősíti a vallási szinkretizmust: az egymással kibékíthetetlen keresz-

ténység és pogányság összevegyítését. Bár sokan tudatlanul és teljes jóhiszeműséggel vesznek részt ezekben a vallási gyakorlatokban vagy szokások-

ban, Jézus világossá teszi, hogy ezek nem bírják Isten jóváhagyását, és aki hűséges akar maradni Hozzá, nem bólinthat rá szó nélkül e kevert vallási elemekre.

Napjainkban ugyanez a folyamat ismétlődik. A legtöbb keresztény még a múlt árnyaival sem számolt le, közben pedig az *okkultizmus* – a pogányság modern arca – teljes erővel hódít a keresztény gyülekezetekben. Sokan gyanútlanul hallgatják a „keresztény rockzenét”, vagy vesznek részt olyan összejöveteleken, ahol az „extázis”, a „misztikus tapasztalás” vagy a „meditatív ima” átveszi Isten Igéjének helyét. Azok a vezetők, akik önként üd-

Egyéni felelősségünk,
hogy Isten Igéjének
fényében leleplezzük
Sátán csalásait.

vözik a pogányságot az egyházban, igen súlyos ítéletben fognak részesülni. Ugyanakkor mindnyájunknak egyéni felelősségünk, hogy Isten Igéjének fényében leleplezzük Sátán csalásait, és lehetőségeinkhez képest tiltakozzunk a világ és az egyház összeházasítása ellen.

A Pergamonnak szóló másik feddés egy korábban már említett probléma elhatalmasodására mutat rá. Az apostoli korban még csak fel-felbukkanó nikolaita megnyilvánulások erre az időre ugyanis tantétellé nőttek ki magukat (Jelenések 2:15). Az egyházi struktúra pár évszázad alatt olyan mértékben átalakult, hogy természetessé vált a gyülekezeteket vezető püspökök és az egyszerű hívők közötti különbségtétel. Ezt csak tovább erősítette, hogy a római császárok a fordulat után még nagyobb tekintéllyel ruházták fel az egyház képviselőit. A katolikus papi hierarchia – és végeredményben a pápaság intézménye – tagadja az egyetemes papság bibliai elvét, és elvonja a figyelmet Krisztusról mint egyedüli közbenjáróról.

A *nikolaiták tanításának* veszélye azonban napjainkban is fennáll, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Nem csak a katolikus egyházban vannak ugyanis hagyományok és vezetői tekintélyek. Ha valamilyen kérdésben egy hívő az egyház szokásait vagy

egy népszerű tanító véleményét a Biblia tekintélye fölé helyezi, tulajdonképpen a nikolaiták tanítását követi, mivel a lelkiismerete fölötti rendelkezés jogát Krisztuson kívül egy másik hatalomnak adja át! Ez rendkívül veszélyes hozzáállás, hiszen mindnyájan tévedő emberek vagyunk.

„Tanítónak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Tanítótok, a Krisztus... de amikor eljön az, aki az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra...” (Máté 23:10 vö. János 16:13a)

A Szent Lélek által maga **Jézus az egyetlen tévedhetetlen tanítónk**. Érdemes megvizsgálnunk, nem vagyunk-e emberi vélemények rabjai...

Ami hátra van

Az első három levél (Efezus, Szmirna és Pergamon) a kereszténység első hat évszázadát öleli fel, a nagy hitehagyással bezárólag. A következő tanulmányban a többi négy levelet vesszük nagyító alá, amelyek egészen Jézus visszajöveteléig végigkövetik történelmünket. Valahol minden keresztény benne foglaltatik ezekben a levelekben. Bízom benne, hogy a leírtak az igazság őszinte keresésére indítanak, és lesz bátorságod, erőd Isten akaratát cselekedni minden dologban, amit kijelent számodra. ■

Sánta János

Weboldalunkon további anyagokat – hallgatható előadásokat, képekkel illusztrált prezentációkat – találhatsz Jelenések könyvéről:

hitbol.hu/jelenesek-sorozat

Bevington naplója II.

Kezdeti tapasztalatok

1. fejezet (folytatás)

Váratlan fogadtatás

Végül megérkeztem a célpontomhoz. Megpillantottam a kúriát – szerintem nagyobb volt, mint bármilyen más épület, amit azelőtt vidéken láttam. Ki volt világítva mind a három szintje. Csodálkoztam rajta, vajon mi folyhat ott ilyen korán hajnalban. Közelebb merészkedtem, de nem találtam semmilyen riasztó jelet, amibe félénkségem belekapaszkodhatott volna.

Poggyászomat a kapunál hagyva, óvatosan megközelítettem a teraszt. Zajokat hallottam, amik szokatlannak tűntek e hajnali órákban, én pedig ott álltam farkaséhesen, tetőtől-talpig átfagyva, reszketve. Ó, hogy rettegtem bekopogtatni; de hát nem ácsoroghatok, mi van, ha valaki kijön? Még azt hinnék, tolvajként lopóztam oda. Már felálltam a lépcsőre, hogy bekopogjak, de ekkor összetörtem, gyorsan elsurrantam a teraszcsozomra, és visszaindul-
tam C____-be. Aztán mégis meggyőztem magamat: „Na! Ha már ennyi nehézségen átvergődtem, jobb, ha visszamegyek. Lehet, hogy egyszerűen csak beteg valaki.” Mivel ez az érv jól megtámogatott, visszaosontam a teraszra; tartottam tőle, hogy esetleg újra megfutamodnék, ezért egyene-

sen az ajtóra vetettem magam és hangosan kopogtam.

Bentről szólt egy hang, hogy jöjjen be, úgyhogy kinyitottam az ajtót, és mikor megláttam azt a nagydarab embert, akinek olyan jóságos és atyai kinézete volt, kezdtem magam egészen otthon érezni. A férfi köszöntött: „Jó reggelt, Öcsi!” – na, erre megint megszólalt a nagyharang. „Foglalj helyet, Öcsi!” – mondta kedvesen. Egy hatalmas nagy kályha állt előttem, és oly hívogató meleget árasztott, hogy odabújtam hozzá, majd ezt mondtam: „Az indianai Dave Vorhees bácsikámtól jövök.” A férfi arca erre felragyogott, és örült, hogy végre hallhat régi iskolatársa felől.

Nemsokára felesége is bejött, úgyhogy szólt neki: „Anyá, hozzád ennek a fiúnak valamit enni!” Bár farkaséhes voltam, mégis túl zsugori ahhoz, hogy felváltsam az ötdolláros, amit Mary tett a kosaramba tegnap reggel. Egy szót sem szóltam, csak ültem remegve, és ezt gondoltam magamban: „Ha ezek az alakok nem jönnek le, talán ezek is valamit.” Halálosan féltem attól a zajtól, ami az egész házból hallatszott. Végül Mrs. N____ hozott egy csodás, gőzölgő tálat – és ó, milyen csábító volt, jó meleg! – krump-
lipüré, gazdagon rakott gyümölcsös bukta, és ínycsiklandozó süti. Mind-

ezt egy kis pultra tették, szép fehér abrosszal; és ő, az étel oly hívogató volt, úgy kíváncsozott a hasamba kerülni! Úgyhogy egyik szememmel az ételt figyeltem, másikkal az ajtót. Végül a férfi megszólalt: „Öcsi!” – na, már megint itt van ez az Öcsi – „na, gyere már, ülj ide rendesen, és egyél valamit!” Összeszedtem a bátorságomat, és már készültem enni, amikor egy nagy ajtó kivágódott, és átvonultak – egy hölgy és egy úriember. Ó, milyen pompás ruhákban voltak!

A hölgy ruháján hosszú selyemuszály, a férfin pedig frakk, és mindenkinél virágok. Térdeim közé húztam a fejem, és olyan közel húzódtam a kályhához, amennyire csak mertem; ők mégis mind engem bámultak, míg átmentek a termen, és végül úgy éreztem magam, mint egy kivert kutya.

Mikor mindnyájan kimentek, félelemtől reszketve mondtam:

– „Na, most mennem kell.”

– „Menned?!” – fakadt ki N____ bácsi – „Ugyan hova mennél?”

Azt feleltem, C____-be megyek. Kért, hogy üljek vissza, egyek valamit, aztán feküdjek le. Mondta, hogy nagyon fáradtnak tűnök, és szükségem lenne egy kiadós alvásra, és ha mégis el kell mennem C____-be, akkor a fiúk majd elvisznek reggel.

– „Különbén kit ismersz ott C____-ben?” – kérdezte.

– „Senkit” – feleltem.

– „No, akkor,” – mondta – „szépen leülsz ide!”

Talán nehéz megérteni, de annyira halálra rémültem ettől a káprázatos szépségtől, a pompától, a stílustól és a kellékektől, hogy képtelen voltam maradni; úgyhogy kimentem és elindultam C____-be, négy mérföldre; ó, mily éhesen és fáradtan! Szép lassan, hajnali 4 órára végül odaértem C____-be.

Hazatérés

Na, megérkeztem, de az a lány, aki a nagybátyámnál volt látogatóban, még kilenc mérföldre lakott. Úgyhogy elindultam oda. Isten a nyomomban volt, és bár úgy tűnhet, szörnyű ostobaságokat csináltam, mégis hiszem, hogy mindez az Ő akarata szerint volt, azért hogy meghallgathassa az imámat, amit előző nap a fa alatt mondtam. Ahogy a hóval borított járdán vonszoltam magam, egyszer csak száncsengők hangjára lettem figyelmes. Megálltam és hallgatóztam. Mi lehet ez ilyen kora hajnali órában? A szán hamarosan utolért, és egy férfi rám köszönt:

– „Jó reggelt, Öcsi!” (Már megint ez a név!) – Megkérdezte, merre tartok.

– „D____-be.”

– „Miért akarsz odamenni?”

– „Munkát keresek” – válaszoltam.

– „Hát, elég fiatal vagy ahhoz, hogy munkát keress, főleg az évnek ebben a szakában, főleg hajnalban... Gyere csak, szállj fel a szánomba, hazavisz-

lek, aztán ha mégis el akarsz menni D____-be, akkor segítek neked!”

Valahogy azt éreztem, a félelmem és a félénkségem elpárolog a férfi kelleme, lány hangjától és kérleléseitől. Odahajtott a járdához, én pedig felugrottam poggyászostul. Vagy egy mérföldet utaztunk így, míg megérkeztünk.

A férfi bevitt egy fényes, meleg konyhába, ahol egy kedves arcú asszony várta ülve férjét, aki éppen most jött meg South Bend, Indianából egy rakomány fekete dióval a Singer Varrógép Társaság számára.

Ez volt a magyarázata a hajnali hazaérkezésnek. A férfi így szólt: „Nos, Em, itt van a fiunk!” Az asszony erre felugrott, megragadta a kezeimet, megdörzsölte, majd megpuszította. Hozott meleg vizet, lemosdatott, majd leültetett egy gazdagon megrakott asztalhoz. Egyik gözölgő étket a másik után hozta be a forró sütőből, és sorra pakolta ki az asztalra. Ó, soha nem felejttem el anyai gondoskodását, amit felém tanúsított azon a reggelen, és azt a szép asztalt, ami oly kíváncsan meg volt terítve – én meg hogy rávetettem magamat azokra a finomságokra! Úgy tűnt, minden szégyenlősségem elillant.

De nem szabad kihagynom, milyen áldást mondott a férfi, amikor asztalhoz ültünk. Hálát adott Istennek,

hogyan megőrizte az életét, hogy nem volt semmilyen baleset az úton; hogy kapott elég pénzt az árujáért; és végül, de nem utolsósorban, hogy felvehette ezt a kisfiút, és – ő – egészen addig beszélgetett ott Jézussal, míg elsírtam magam. Amikor végül kimondta az áment, a felesége fogta a tiszta kötényt, letörölte könnyeimet, majd újra megpuszított, és ezt mondta: „Na gyere, egyél ebből a finom sült csirkéből, és ebből a jó meleg krumplicipüréből, és ebből a mártásból...” Szinte megbabonázott, úgyhogy csak ettem és ettem. Reggeli

után aztán elővette a férj a viseltes Bibliát, és elolvasta János tizennegyedik fejezetét. Ez olyan csodálatosan mély benyomást tett rám, hogy elkezdtem kérdezgetni, hol található ez,

és ez a fejezet azóta is hatalmas áldást jelent számomra, és a szentséget – a kegyelem második munkáját – azóta is ebből a híres fejezetből prédikálom, ami sokakat vezetett már el a megszentelő kegyelemhez.

Láthatod tehát, imám meghallgatásra talált ott a fa alatt, és Isten egy hívő otthonba vezetett – egy rendíthetetlen metodista otthonába – ugyanolyanba, mint ahol felnevelkedtem. Hamarosan át is adtam Istennek a szívemet, és ezután már bizonyosan tudtam: üdvösségem van.

2. fejezet

A kezdetekről és egy kis munkálkodás a Hatodik utcában, továbbá a Freeman Avenue-n, Cincinnati, Ohio-ban.

Mivel ez a könyv a megszentelődés – az áldott, második munka – eredményeiről szól, igyekezni fogok azokra az eseményekre szorítkozni, melyek annak a megszentelődésnek az eredményeként történtek, amit harminckét évvel ezelőtt St. Louisban éltem át, egy hatemeletes téglaház negyedik emeletén, miután kilenc napon át nagy lelki gyötrelemben küzdöttem, míg meghaltam.

Minden megszentelt férfire és nőre igaz, hogy nem pusztán a szentség iskolájába, hanem szó szerint egy szent iskolába kerülnek.

Harminckét évvel ezelőtt léptem be ebbe a szent iskolába. Az első képzés Cincinnati-ban volt, és több évig tartott. Kiképzést kaptam későbbi életutamra nézve, bár akkor még képtelen voltam felfogni jelentőségét.

Fogadalom egy lélekért

Egy olyan élményt szeretnék most megosztani, ami a fent említett helyen történt. Egy időben házi imaórákat tartottam, melyből sok áldást fakadt. Mielőtt elindultunk volna az alkalmakra, mindig összehívtam azokat, akikre leginkább lehetett számítani, hogy először imádkozzunk közösen a misszióközpontban. Egyik

este különös indíttatást éreztem arra, hogy rámenősebb legyek, és ezt mondtam:

„Testvérek, ki tart most velem, hogy egymás kezét fogva kört formáljunk, és fogadalmat tegyünk legalább egy lélek megmentésére, hiszen már több alkalom is elment úgy, hogy egyetlen ember sem nyert üdvösséget vagy megszentelődést?” Úgy gondoltam, ideje harciasabb lépéseket tenni. Ezután elmentünk, és volt egy szép özszejövetelünk egy – velem közel egykorú, de özvegy – testvérnő házában; hozzá kell tennem, magam is egyedülálló voltam.

De ahogy telt az imaóra, az egyik testvér odasúgta nekem:

– „Na, hol van az a lélek?”

Egyetlen bűnös sem volt ugyanis a szobában.

– „Hamarosan itt lesz!” – feleltem.

Aztán nagy tűzben, sok ujjongás közepette folytatódott az alkalom, és jól éreztük magunkat. Később azonban a testvér ismét megkérdezte:

– „Mégis, hol van az a bűnös?”

– „Itt lesz” – válaszoltam.

Végül a vezető este 10 órakor lezárta az alkalmat, és azok, akikkel imént körbe álltunk, kezdtek szedelőzködni. Én azonban továbbra is ott ültem, lehajtott fővel, és imádkoztam azért a bűnösért.

Nemsokára odajött hozzám valaki, aki nem volt benne a körben, és meg-

kérdezte: „Te nem mégysz haza?” Erre megnémultam, hiszen sokan, akik beszélgettek velem, tudták, hogy vendéglátó asszonyunk is egyedülálló, és magam is az vagyok.

Csak pillantásokat váltottunk, végül mindenki elment, én pedig ott maradtam, ülve egy asszonnyal, aki társtanul élt. Annyira lesújtott a szégyen, hogy megszólalni sem tudtam, és nem voltam képes elmagyarázni, miért ücsörgök még ott, miután mindenki elment – egy özvegyasszony és hét éves lánya társaságában. Még a fejemet sem mertem felemelni, csak arra volt erőm, hogy kitartóan imádkozzam. Ezt mondtam: „Uram, Te adtad nekem ezt a gondolatot, hogy fogadalmat tegyünk, és íme, itt vagyok.” Szerettem volna elmondani az asszonynak, miért is várakozom, a szám azonban nem akart engedelmeskedni. Ott ültünk hát ketten: ő megbotránkozva, én pedig teljesen némán.

Az óra már tizenegyet ütött, ezért így imádkoztam: „Uram, már csak egy óra van azért a lélekért tett fogalmunk teljesítésére!” Fél óra múlva megint ütött az óra, és így szóltam: „Uram, már csak harminc perc van azért a lélekért!”

A ház a betonút mellett állt, és alig-hogy kinyögtem ezt az utolsó kérést – nagy dérrrel-dúrral kivágódott az ajtó. Az asszony ijedtében felugrott, és sikítva kiszaladt a konyhába, kintről pedig egy részeg ember esett be, majd elterült a padlón. Amint láttam őt betámolyogni, egy hang ezt mondta: „Íme az embered!” Erre felugrottam,

és megpróbáltam őt becipelni; de annyira részeg volt, hogy már szinte az élet is kiment belőle. Az asszony – látva, mi történik, és szőnyegét is féltve – visszajött és rám parancsolt, hogy azonnal dobjam ki ezt az embert.

– „De Testvérnő, ez egy imameghallgatás!” – mondtam.

– „Márpedig én nem tűröm meg ezt a mocskos embert itt a szőnyegemen!” – fakadt ki.

– „Testvérnő, borulj le inkább te is, és ragadd meg Istent! Már csak huszonöt percünk van, hogy megment-sük ezt az embert.”

– „Isten nem tud mit kezdeni részeg emberekkel!”

– „Csak imádkozz, Testvérnő!”

Arcra borultam, lábaimmal kitámasztva az ajtót, és pár perc múlva ezt mondtam:

– „Uram, már csak tizennyolc perc van hátra.”

– „Mi ez a tizennyolc perc meg huszonöt perc?” – kérdezte az asszony.

– „Csak ragadd meg Isten kezét ezért az emberért, és majd utána elmondom!” – feleltem.

Hamarosan a részeg felemelte a kezét, és megkérdezte:

– „Hol vagyok? Mit csinállok itt?!”

– „Éppen most kapaszkodsz Istenbe. Most csinál belőled józan embert.”

– „Nos, azt gondolom, már

megtette!” – s miután felállt, így folytatta – „Hívó vagyok én!”

– „Nem; még nem.”

– „Dehogyan?” – erősítgette, miközben igazgatta ruháját.

– „Borulj csak le, térj meg, és esedezz Istenhez üdvösségért, mert még csak attól a démoni italtól szabadultál meg.”

Némi nehézséget okozott belátásra bírunk, de komolyan imádkoztunk, hogy Isten mutassa meg neki, és úgy is lett: hamarosan az ember leborulva imádkozott kegyelemért. Ahogy feltekintettem, ezt mondtam: „Uram, már csak tizenegy perc maradt! Istenem, állítsd döntés elé! Vidd végig ezt az ügyet!” Ahogy ott könyörögtem, arcra borulva, a dicsőség egyszer csak elárasztott bennünket. Az asszony is megérezte, és örömkialtásban tört ki, a férfi pedig felugrott, örömeiben megragadott engem, és körbehordozott a szobában. Éjfél előtt három perccel túl is voltunk az egészen.

Ámen! Megéri bízni Istenben! Ez a férfi életének hátralévő három évében józan emberként élt, utána pedig Isten magához vette őt. Ez volt az első kalandom ebben a bizonyos irányban; de mivel Isten akkor meghallgatott, sok más hasonló mutatványnak is részese lehettem, mind az Ő nevében; mert Ő mindig betartja ígéretét.

Felemás cipőben

Leírok egy másik esetet is, ami Cincinnati-ben történt. Ruhákat kaptam a szegények számára, és azokat oszto-

gattam. Mt. Lookoutnál voltam, Cincinnati külvárosában, ahol az egyik testvérnő rám bízott pár darabot. Pár héttel később feltűnt, hogy egyik buzgó tagunk nem mutatkozott már vagy egy hete, úgyhogy elmentem, hogy utánajárjak a dolognak. Amikor rátaláltam, éppen mosott, én pedig emlékeztettem őt, hogy már többször elmaradt, ami felettébb szokatlan tőle. Nagyon szegény asszony volt, három gyermeket nevelt, lakbért is kellett fizetnie, mégsem engedte soha, hogy segítsünk neki úgy, ahogyan hasonló helyzetben lévőknek segítettünk.

Míg habozott távolmaradását megindokolni, rápillantottam cipőjére, ami bizony eléggé viseltesnek tűnt. „Testvérnő, ez a legjobb cipőd?” – kérdeztem. Szégyenkezve hátat fordított nekem, amiből arra következtettem, hogy ráhibáztam; de aztán végül ki is mondta: „Nos, Bevington Testvér, bevallom, ez a legjobb cipőm. Várhatóan csak jövő héten kapok másikat, mert a gyermekeimet ruháznom és etetnem kell saját szükségleteimtől függetlenül is.”

Visszatértem tehát szobámba; és mivel csütörtök este volt, elkezdtem kö-

nyörögni számára egy pár új cipőért. Ami nálam volt, azok közül – úgy gondoltam –, egyik sem lenne jó neki, ezért még hathatósabban imádkoztam. Csak tartottam a frontot. Végül rápillantottam az órára, és már hajnali 4 óra volt! Csaknem tíz-tizenegy órát töltöttem imában.

Ezután ismét arcra borultam, és harminc percen belül láttam egy pár női cipőt, ráadásul újat. Ez péntek reggel 7 órakor történt. Teljes nyugalommal fogtam hozzá a reggelihez, és biztos voltam benne, hogy meglesz a cipő a péntek esti alkalomra – a szokásos evangelizációnkra. Amikor visszatértem, kicsit feltartóztattak, és csak reggel 10 körül értem a misszióközpontba. Az imaszobába indultam, amikor az egyik óvónéni kijött, és ezt mondta:

– „Van itt egy hölgy, aki látni szeretne.”

A hölgy kijött az aulába, és így szólt:

– „Bevington testvér, ma reggel vettem egy pár cipőt, de az egyik fele legalább két számmal nagyobb a másikonál. Ránézésre normális párnak tűnik, de nem az. Pedig az üzletben felpróbált cipő tökéletesen passzolt. Szóval, mivel errefelé jártam, gondoltam, beugrom megnézni az ovisokat; és amíg Önre vártam, eszembe jutott, hogy hazafelé akár már az új cipőmben is mehetnék. Ám ekkor ért a meglepetés: az egyik fele túl nagy.”

– „Dicsőség az Úrnak!” – feleltem – „Egész múlt éjszaka egy pár cipőért imádkoztam, és szerintem ez lesz az.”

– „Lehet, Bevington testvér, de nem illetlen dolog ilyen rossz cipőt adni bárkinek is? Visszavinni viszont nem akarom...”

Túl büszke volt ugyanis ahhoz, hogy ezt megtegye, ezért inkább azt gondolta ki, hátha én – átvállalva a terhet – valahogyan még tudom hasznosítani.

– „Egy nagyon szegény asszonynak van rá szüksége, és biztosan ki tudja bélelni a nagyobbikat, a kisebbik pedig szerintem pont jó lesz rá” – mondtam.

– „Itt van, tessék, vigye csak!”

De azt akartam, hogy ő is lássa ezt az asszonyt, mert úgy gondoltam, más dolgokban is segíthetne neki. Úgyhogy ragaszkodtam hozzá, hogy ő vigye el, hiszen egyébként is arrafelé kell mennie a kocsijáért. Végül ráállt, hogy elviszi. Amikor odaért, az asszony éppen vasalt. A hölgy bemutatkozott neki: „Bevinton Testvér küldött ide, egy meglehetősen kínos feladattal.” Kicsomagolta a cipőt, de nem mondta el, hogy az egyik fele nagyobb, mint a másik.

Míg ő a cipőről meg egyebekről beszélt, a másik testvérnő folyamatosan ezen gondolkodott: „Mitévő legyek most? Nem hordhatom ezt a cipőt, mert a jobb lábam csaknem két számmal nagyobb a balnál, és szégyellem megmondani neki.” De aztán végül mégis úgy döntött, hogy elfogadja a cipőt, hátha kicserélhető. Az asszony ezután hazaindult, de aztán úgy érezte, mégis el kell mondania a

dolgot a testvérnőnek, úgyhogy visszament, és elmondta az igazságot a cipőről. A testvérnő jóízűt nevetett, majd megkérdezte:

– „És melyik a nagyobb?”

– „A balos.”

Ezen még nagyobbat kacagott, majd ezt mondta:

– „Lám, lám, lám! Ebből is látszik, hogy Isten mindent tud, azt is, hogy a bal lábam csaknem két számmal na-

gyobb, mint a jobb. És tessék, itt van, pont úgy, ahogy nekem kell! Ó, dicsőség az Úrnak!”

Ami engem illet, én semmit sem tudtam arról, hogy nem egyforma a két lába, Isten azonban tudta, és lám, ki-munkálta, hogy választ kapjak az egész éjszakás imámra. Hát nem elég ez, hogy meggyőzzön arról, Isten tökéletesen végzi a dolgát?! Én azt mondom: Igen, elég! Te mit mondasz erre? Ó, Halleluja!

Bibliai alapelvek

Ezen gyűjtemény fő célja, hogy Istent mint Gyógyítót mutassa be, ugyanakkor sok más tapasztalat is szerepel a könyvben, melyek arra ösztönöznek, hogy bízunk Istenben mint Gyógyítóban és Gondviselőben – az élet egyéb kérdéseiben is. Ha ugyanis meg akarunk gyógyulni, vagy azt szeretnénk, hogy más meggyógyuljon, hinnünk kell a Bibliának, hinnünk kell Istenben, mert a gyógyítás benne foglaltatik az engesztelésben. Úgy érzem, szükséges itt egy kis igejegyzéket közölnöm a gyógyításról, ill. elő- és utófeltételeiről:

1. Isten szövetséget kötött népével: 2Móz 15:26; 23:20-25; 5Móz 7:17; 4Móz 21:8,9.
2. Engedelmesség vagy engedetlenség: 5Móz 28:1-30; 4Móz 2:4-10; Zsolt 107:17-21; Zsid 10:28,29.
3. Isten akarata, hogy meggyógyítsa gyermekeit: Mt 8:1-17; Mk 1:41; Lk 5:13; Zsid 10:7; Jn 4:34.
4. Gyógyítás az engesztelésben: Zsolt 103:3; Mt 8:17; Ésa 53:4,5.
5. Krisztus istenségének bizonyítéka ma legalább olyan szükséges, mint bármikor: Mk 2:10; Mt 9:28-29; Jn 4:46-54; 5:10-19.
6. A gyermekek kenyeke és jogai: Mt 15:22-28; Mk 7:29-30.
7. Krisztus bizonyágtétele saját magáról: Lk 4:16-21; 7:19-23; Jn 6:62-63; 19:12-24.
8. Péter bizonyágtétele Krisztusról: Csel 10:38-39.
9. Krisztus misszióparancsa Egyházához: Mt 9:35; 10:19; Mt 28:18-20; Mk 16:14-20.
10. Útmutató Krisztus egyházának: Jak 5:13-16.

11. Istenben való hit: 1Jn 5:11-16; Mk 11:12-27; Zsolt 4:56
12. Az imádságba vetett hit: 1Jn 3:18-24; Mk 11:24; Mt 21:22; 28:19-20; Mk 9:17,30; Jak 1:6,8; Jn 11:22.
13. Hit, nem látás: Mt 8:8-14; Róm 4:17-25; Zsid 11.
14. Krisztus feltámadt életének zsengéje: Róm 8:11; 1Kor 3:16-17.
15. Örvendezz, és cselekedj hited szerint: 2Krón 20:21.
16. A hited meg lesz próbálva: Jak 1:2,4; 1Pt 1:7.
17. Akik nem tartottak ki a gyógyulásban: Mk 4:17-26; Lk 8:13.
18. Biztos menedék: Zsolt 91.

Félelem a hamisítványtól

Korunkban sokan hajlamosak teljesen kiiktatni minden természetfeletti dolgot, és az eseményeket kizárólag természetes okokra vezetik vissza. Ez a racionalizmus a tudományosság igényével lép fel, és túl sokat tulajdonít az embernek, kizárva ezzel a Szent

Lelket. Bízom benne, hogy alaposan áttanulmányozod majd a fent felsorolt igéket, és

felteszed magadnak a kérdést: Vajon van-e jogunk a csodákat csak az apostoli korra korlátozni? Ha az Olvasó nem hisz ezeknek az igehelyeknek és napjaink tanúbizonyságainak, akkor csak azt tudom mondani, mint amit Ábrahám mondott a gazdag embernek:

„Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.” (Lukács 16:31)

A tény, hogy vannak hamis tanítók az isteni gyógyítás ellenében, egyáltalán

nem érv az isteni gyógyítás ellen – napjainkban is vannak ugyanis hamis próféták, éppúgy, ahogy minden más korban voltak. Mindig jelen voltak a legkülönbözőbb vallási nézetek; de – hála Istennek – mindig akadnak néhányan, akik messzebbre látnak kortársaiknál, és felfogják az Evangélium igazságait, és még az ellenállás árjával szemben is meggyógyulnak.

Emlékszem, egyszer elhívtak valahova, hogy imádkozzak egy testvérnőért, aki már kilenc éve az ágyat nyomta. Ő maga már üdvösséget nyert, férje azonban még konok hitetlen volt. Amint bejött a mezőről, kiutasított engem. Én kimentem a házból, de beugrottam a szénaboglyába, és a férfi parancsa ellenére még hetvenkét órát töltöttem ott.

Isten felsegítette a testvérnőt, úgy-hogy tizenkét órával azután, hogy érintette őt, az asszony már vacsorát készített, és hogy férjének is szóljon, egyúttal kiment egy vödör vízért a forráshoz. Amikor találkozott vele, a

férfi éppen feldúltan a szénaboglyához tartott, és elzavart engem. De utána ő is átküzdötte magát imádságban, míg üdvösséget nem nyert.

A gyógyulás nem csak annak javát szolgálja, aki éppen tapasztalja; mesze ható befolyása van. Az isteni gyógyítás tana bizton áll minden kifogásolható képviselője ellenére. Amikor Üdvözítőnk Földünkön járt, Ő maga mondta, hogy hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak majd, akik megpróbálják elhitetni – ha lehetne – a választottakat is (Márk 13:22).

A chicagói Dr. J.A. Dowie bizonyára jó példa e prófécia teljesedésére, mivel Üdvözítőnk is nyomatékosan utal arra, hogy a hamis próféták is gyógyíthatnak, űzhetnek ördögöket, és tehetnek mindenféle csodákat. Soha nem szabad elfelednünk, hogy akármennyi jót is tesz valaki, akármennyi ördögöt kiűz, akármennyi testet meggyógyít – ezek közül egyik sem bizonyítja, hogy igaz próféta, mivel a hamis próféták ugyanúgy rendelkezhetnek ezekkel a jegyekkel, sőt, pimaszságuk odáig elmegy, hogy még Krisztus színe előtt is tetszelegnek ezekkel az ítélet napján (Máté 7:22).

Szélsőségek

E bibliai prófécia egy másik teljesedése a szintén hamis próféta – úgynevezett – „keresztény tudomány”. Mind ezen hamis tanítások és tanítók dacára azonban mégis vannak emberek, akik ténylegesen Jézus által gyógyulnak meg, és ezért minden dicsőség Őt illeti. A „keresztény tudomány” azt

állítja, bűn nem létezik; minden csak az elménk játéka: nincs tehát fájdalom, szenvedés, keserűség, betegség. Mindaz, ami annak látszik, csak az elménkben van. Ez az ún. „keresztény tudomány” üzenete. A betegeknek, szenvedőknek, lesújtottaknak elég, ha csak „kifantáziálják” a gonosz dolgokat az életből.

– „Hogy van nagyapád ma reggel, Bridget?” – kérdezte egy keresztény tudományban hívő nő egy ír gyermektől.

– „Még mindig rettenetesen szenved a reumától, asszonyom.” – hangzott a válasz.

– „Á, te csak gondolod, hogy reumája van! Valójában a reuma nem is létezik!” „Igenis, asszonyom!” – felelt a gyermek.

Pár nappal később ismét találkoztak.

– „Na, nagyapád még mindig ragaszkodik reumás tévhitéhez?”

– „Nem, asszonyom, a szerencsétlen ember most úgy vélekedik, hogy meghalt. Tegnap temettük őt.”

Na, ennyit erről. Az isteni gyógyításnak és a „keresztény tudománynak” egy fikarcnyi köze sincs egymáshoz.

Az isteni gyógyítás nem képzeletbeli, nem pusztán az akaraterő gyakorlása. Nem elmegyógyszer és nem spiritualizmus. Nem tesz immúnissá a halállal vagy a betegséggel szemben, mert azok is megbetegszenek, akik hisznek az isteni gyógyításban; és amikor munkájuk befejeződik e Földön, meghalnak. Az isteni gyógyítás nem ön-

hittség, és nem is az Isten akaratával való dacolás. Ez Isten erejének közvetlen kiáradása a testre.

Egy ember egyszer ezt mondta nekem: „Nos, Bevington testvér, akkor az Ön tanítása alapján úgy gondolom, Ön bizonyára soha nem fog meghalni, mivel – ahogy Ön állítja – Isten gyógyít és válaszol az imára. Nem kell tehát mást tennie, csak imádkoznia, Isten meggyógyítja Önt, és így soha nem hal meg!” Elmondtam az illetőnek egy történetet abból az időből, amikor asztalosmesterséggel foglalkoztam Michigan City, Indiana közelében.

Amikor egy szombat este éppen hazafelé tartottunk a kocsival, láttunk egy férfit, aki feleségével együtt járkált egy régi rönkház körül. Úgy tűnt, a ház elavult vázszerkezetét vizsgálják; és amikor a közelbe értünk, a férfi odakiáltott: „Hé, Jerry, gyere csak ide!” Mikor aztán Jerry kiszállt a kocsiból, a férfi ezt mondta: „A feleségemmel a régi házunkat vizsgálgattuk – ahol életünket leéltük, és felneveltünk tizenegy gyereket. Ők már mind kirepültek, megházasodtak. Tudod, az elmúlt években mindig te pofoztad helyre ezt a régi házat; de nézd csak meg a párkányokat, a gerendákat, a tetőt és az oromzatot! Mind nagyon rossz állapotban van, és éppen arról beszélgettünk, már nem éri meg megjavítani ezt a régi házikót. Úgyhogy azt szeretnénk, ha egy új házat építenél nekünk.”

Így is lett: építettünk nekik egyet, ők pedig kiköltöztek a régi épületből, és

beköltöztek az újba. A régi bútorukat szinte mind a régi házukban hagyták. Ezt mondtam: „Uram, így lesz ez velem is, mert Krisztus megígérte, hogy most még javítgatja ezt az épületet, amiben élek; de egyszer eljön az idő, amikor már nem lesz érdemes többé megjavítani ezt a régi viskót.”

Biztos vagyok benne, hogy akkor hamar lejön majd, elkezdi körbevizsgálni az elavult vázszerkezetet, majd ezt mondja: „Nos, Bevington, ezt a régi viskót már nem érdemes tovább javítgatni, költözz most már ki, és gyere ide fel, új otthonodba, ami épp most készült el számodra! Csak hagyd a régi bútorokat itt lenni, mert az új palotádat már berendeztük a legújabb arany és gyémánt bútorokkal!”

Azt figyeltem meg, hogy Sátán gyűlöli az isteni gyógyítást, és mindent megtesz, hogy megakadályozza. Ha valaki mégis meggyógyulna, akkor igyekszik rávenni arra, hogy titkolja el – és ez sokszor be is következik. Ekkor aztán tényleg sötétségbe jut az ember a gyógyulást illetően, mert Sátán jól elrejtí a nyomokat.

Ígéretek az isteni gyógyításról

Még egy gondolat, mielőtt folytatnám a beszámolót. Az isteni gyógyítás azon ígéretek beteljesedése, amelyek megmagyarázhatatlanok mindazok számára, akik azt képviselik, hogy a csodák az apostolok elköltözésével megszűntek. Ígéretek hosszú sorát hagyja figyelmen kívül sok hivatalos tanításunk. Úgy tűnik, mintha közmegegyezés alapján bizonyos kinyilatkoztatásokat teljesen kiiktattak volna.

Amikor ugyanis egy gondolkodó keresztény napi igeolvasása közben találkozik ezekkel a hívőknek tett csodálatos ígéretekkel, gyakran elgondolkodik, és felteszi magának a kérdést: „Mit jelenthetnek ezek a szavak? Ha beteg vagyok, kérhetem Istent, hogy gyógyítson meg?! Az imának valóban van ereje Istennél?” Bizony, nem is kicsi! Természetfeletti erőről van szó, amely képes arra, amire más erő nem; minden más tényezőt felülír és meghódolásra kényszerít csodálatos hatalma előtt.

Úgy érzem, meg kell említenem pár ilyen ígéretet, hogy az olvasó maga vizsgálhassa, tanulmányozhassa és elmélkedhessen felettük – hiszen mindnyájunkat az Igének kell vezérelnie; következtetéseinket egyedül az Igéből kell levonnunk, nem emberi véleményekből és nem mások kudarcaiból. No, de lássuk, mit mond erről az Ige!

Kezdjük az Apostolok cselekedeteinél, 2. fejezet, 39. vers. Olvasd el! Ez az ígéret rögtön többes számban al-

kalmazható, amit sok más igeszakasz is alátámaszt. Ezek az ígéretek nekünk szólnak: Máté 7:7-11; 18:19; 21:22; Márk 11:24; János 14:13,14; János 3:21,22.

Azt azért megjegyzem, hogy a szóban forgó ígéretek nem feltétlenül vonatkoznak mind szó szerint a testi világra, azonban állítjuk, hogy némelyik közvetlenül, mások pedig közvetve vonatkoznak a gyógyításra. Egyes ígéretek nem korlátozódnak csupán a lelki síkra, hanem a testi életre is érvényesek. Lásd: Jakab 5: 14,15. Az apostol Illés példájával magyarázza meg, mit is ért küzdő imádság alatt: ő ugyanolyan természetű ember volt, mint mi, és amikor imádkozott, jött az eső. Egyszer s mindenkorra el kell tőkélnünk magunkban, hogy a Bibliát tekintjük egyedüli tekintélynek a gyógyítás kérdésében.

A Bibliában például Ézsaiás 53:4,5-ben olvashatunk erről. De olvasd el a 2-8. verset is, és az alapján győződj meg róla, hogy ha bármit is megérthetünk ebből az igéből, akkor azt mindenképp, hogy az engesztelés magában foglalja a gyógyítást. Ha pedig így áll a dolog, miért is ne élnénk vele? Igen, miért is ne? Ami engem illet, én kitartok e fejezet mellett. A 4. verssel kapcsolatban pedig olvasd el Máté 8:17,18-at; Zsidók 9:28-at; 1Péter 2:24-et és Zsidók 13:8-at. Pál azt mondja, hogy Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Mindezek alapján – úgy vélem – elegendő figyelmeztést, meghívást és szentírási bizonyítékot kapott az Olvasó, hogy az elkö-

vetkező részeket biblikusnak és lehetségesnek tartsa.

Úgy gondolom, még egy fontos ige ide kívánczok:

„Hát Ábrahám leányát, akit a Sátán megkötözött immár tizennyolc esztendeje, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”
(Lukács 13:16)

Olvasd el az egész verset! Nem tudok olyan igeverstről, ami ennél határozottabban kifejezné, az Úr mennyire készséges – sőt, mennyire akarja – meggyógyítani Benne bízó gyermekeit. Az a „*kellett*” szó sokkal többet sejtet, mint pusztán hajlandóságot. Kötelességet, tulajdonjogot fejez ki: az lenne hiba, ha nem történne meg! Ó, milyen magasztos és biztos alappalra helyezi ez az isteni gyógyítást!

Nem pusztán arról van szó, hogy lehetséges, hogy Isten néha ténylegesen közbeavatkozik szenvedő gyermekei megsegítése érdekében, hanem ez „alapellátás” részéről a hívők számára. Ez benne foglaltatik a megváltással elnyert jogainkba, része az Ő evangéliumi kegyelmének, már ki van jelentve, mint az Ő kifejezett akarata, és nem szükséges különleges kinyilatkoztatásban részesülnünk, mielőtt kérhetnénk.

Ha Isten elvárja tőlünk, hogy megtegyük, amit meg kell tennünk, akkor

magától értetődő, hogy mi is legalább ennyit elvárhatunk Tőle. Ennek a „*nem kellett-e*” kifejezésnek a határozottsága döbbenetes és elsöprő erejű. Ezek után Isten egyetlen gyermekének sem szabadna soha többé kételkednie abban, hogy Ő tökéletesen készen áll megsegítésünkre és meggyógyításunkra!

Van egy másik figyelemreméltó tény is ebben az igében. Azt mondtuk, szilárd meggyőződésünk, hogy minden betegség Sától ered – akár közvetlenül, akár közvetve –, Lukács pedig ebben az igében közvetlenül Sátánra vezeti vissza a betegség forrását: „*akit a Sátán megkötözött*”. Nyugodt lehetsz tehát afelől, hogy amikor gyógyulás elnyerésére vállalkozol, akkor Sátán területére kell merészkedned, és az ő tulajdonát kell kikövetelned, mert ő minden betegség szerzője.

Küzdelem áll előtted, mert az ördög legalább annyira ragaszkodik tulajdonához, mint ahogy mi is ragaszkodunk ahhoz, ami jog szerint minket illet. Nem egyszer előfordult velem, hogy már a küszöbön voltam, amikor nekem rontott és határozottan megtiltotta, hogy területére lépjek. Sokszor hívott már bitorlónak; de nekem Istentől van felhatalmazásom, és igényeimmel mindig kitartok a végsőig.

■

G.C. Bevington

A következő számban Bevington beszámol első nagy tapasztalatáról az isteni gyógyítással kapcsolatban, és arról, hogyan szabadította meg őt Isten saját házi patikájától...

A csodálatos gyümölcs

Alaptáplálék, nem desszert

Miért is csodálatos a gyümölcs? Reményem szerint e kis cikk végére sokan egyetértenek velem abban, hogy a gyümölcs korszerű, egészséges, gyógyító hatású és élvezetes táplálék. Igazi esztétikai élmény, öröm elkészíteni, tálalni és fogyasztani, természetesen érett, nyers állapotában, ahogyan megterem. Az emberi szervezet táplálására tökéletesen alkalmas, nélkülözhetetlen étel. Nincs még egy hasonló, fogyasztásra kész „ennivaló”, amely ilyen hihetetlen bőségben, szín- és ízválasztékban állna rendelkezésünkre a Földön.

A gyümölcs korszerű, egészséges, gyógyító hatású és élvezetes táplálék.

Eredeti táplálékunk

Teremtőnk maga jelölte ki a „maghozó gyümölcsöt”, mint az egyik legfontosabb emberi táplálékot. Érdeemes komolyan megfontolnunk, megvizsgálva életmódunkat, milyen szerepet tölt be életünkben a gyümölcs:

*„Azután ezt mondta Isten: Íme, nektek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén és **minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van. Az legyen az eledeltek.** A föld minden vadjának, az ég minden madarának és a földön csúszó-mászó mindenféle állatnak*

pedig, amelyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom eledelül. És úgy lett.” (1Mózes 1:29-30)

Mennyei Atyánk a teremteskor táplálékul rendelte a gyümölcsöt, mert jónak, alkalmasnak találta a finom és érzékeny működésű emberi szervezet számára. Isten komoly rendelete a gyümölcsfogyasztás fontosságáról teljesen ellentétes napjaink táplálkozási és fogyasztási szokásaival. Napjainkban az emberiség nagy többsége iparilag gyártott ételeket fogyaszt és komoly betegségekkel küzd. Isten a gyümölcsöt alaptápláléknak rendelte ősszüleinknek, akik éhségüket az Édenkert zamatos és kíváncsú gyümölcseivel csillapították. Ádám és Éva elégedett volt ezzel a táplálékkal.

Orvostudományi eredmények

A rendszeres gyümölcsfogyasztás egészségmegőrző hatásával a tudomány is régóta tisztában van; vegyük sorra a legfontosabbakat. Rák és különféle daganatos megbetegedések megelőzése és kezelése során nagy mennyiségű gyümölcsfogyasztás ajánlott, segítve a szervezet természetes öngyógyító folyamatait. Szív- és

keringési betegségek esetén a gyümölcs segít feloldani az erekben és máshol felhalmozódott lerakódásokat. A gyümölcs bőrbetegségek és egyéb allergiás panaszok, de idegrendszeri eredetű problémák esetén is hatásos. Szeretném hangsúlyozni, ezek életmódra vonatkozó tanácsok, nem orvosi megoldások súlyos betegségek esetén! Sokan vannak, akik étrend- és életmód-változtatással előrébb jutottak a gyógyulás útján, mint műtött és orvosilag kezelt társaik.

A gyümölcsfogyasztás előnyei

Mi olyan különleges a gyümölcsökben? Miért hatásos és gyorsan javuló a beteg állapota, ha étrendje megfelelő mennyiségű és minőségű gyümölcsöt tartalmaz?

Nos, tömegének nagy része tiszta víz, ami a vér és a szervezet nyirokkeringését tisztítja, méregteleníti. A gyümölcs egyszerű és könnyen emészthető, tápanyagai vízben oldott létfontosságú vitaminok, emésztést fokozó és segítő enzimek, természetes íz- és zamatanyagok, ízfokozók, nyomelemek, ásványi anyagok, valamint az emésztést és a belek egészséges működését támogató növényi rostok.

A gyümölcsöket rendszeresen és nagy mennyiségben fogyasztók tapasztalják, hogy életerejük megnő, testük rugalmassá, fiatalossá válik. Szinte kívánják a mozgást, késztetést éreznek, hogy fussanak, fizikailag ki-

próbálják magukat. A gyümölcs tehermentesíti a vérkeringést és a belső szerveket, távoznak a lerakódott méreganyagok és bizony a felhalmozódott zsírpárnák is elfogynak hamar. Megnő a szellemi, érzelmi és lelki teljesítmény, illetve a teljesítőképesség. A tudatos gyümölcsfogyasztás tehát fizikai és mentális előnyökkel jár: fiatalos lendületet ad, jó kondícióban és tettere kész idegállapotban tartja szervezetünket. A gyümölcs stressz- és görcsoldó hatása is közismert.

Mi a gyümölcs hatásmechanizmusa?

Egy nagy tál gyümölccsaláta elfogyasztása után szervezetünk percek belül megkapja a legfontosabb tápanyagokat: desztillált vizet, ami vérkeringésünkbe kerülve a veséken keresztül atmossa, tisztítja

A gyümölcs tehermentesíti a vérkeringést és a belső szerveket.

szerveinket, folyadékkeringésünket. A gyümölcs leve fontos és értékes tápanyagokat tartalmaz, amelyek szinte azonnal felszívódnak: gyümölcscukor, különböző ásványi anyagok, vitaminok, nyomelemek, enzimek. Agyunk egyetlen és kizárólagos tápláléka a gyümölcscukor, ezért szellemi és lelki teljesítményünk megnő, amikor természetes és gyorsan felszívódó „gyümölcs-cukrot” fogyasztunk.

A látszólag értéktelen növényi rostok, elemi szálak, melyek a gyümölcs „vázát” alkotják, elengedhetetlenül fontosak, mert bélrendszerünkbe kerülve rengeteg méreganyagot képesek ma-

gukba szívni, semlegesíteni, illetve a belek belső falán lévő finom bélbolyhokat irritálva segítenek kiüríteni a lerakódásokat és salakanyagokat, fokozott mozgásra készítve beleinket. Az érett gyümölcs, illetve a gyümölcsturmix kíméletes és természetes víz- és hashajtó egyben.

Alapelvek

Tisztáznunk kell néhány fontos szabályt a gyümölcsfogyasztással kapcsolatban. Először is fogadjuk el teljes értékű tápláléknak és nyugodtan helyettesítsünk komplett étkezési alkalmakat csak kizárólag nyers gyümölccsel vagy gyümölcssalátával. Kívánt mennyiséget fogyaszthatunk belőle, kalóriatartalma ugyanis más, töményebb ételekhez képest viszonylag alacsony és tömegének mintegy 90%-a víz.

Agyunk egyetlen és kizárólagos tápláléka a gyümölcscukor.

A gyümölcsöt mindig éhgyomorral fogyaszt-

szuk, soha ne együk étkezés előtt, közben vagy után. A gyümölcs nagyon gyorsan emésztődik, cukortartalma miatt azonnal erjed, ha más ételekkel keveredik gyomrunkban, alkoholos jellegű, nagyon komoly, kellemetlen és elhúzódó emésztési problémákat okozhat, ha valaki (sajnos hagyományosan) a gyümölcsöt édes-ségnek, desszertnek tekintve keveri más ételekkel. A gyümölcs minden napszakban fogyasztható, este azonban csak mérsékelt mennyiségben

ajánlott, ha éjszakai nyugalmost nem szeretnénk minduntalan megszakítani.

Gyümölcsétkezésünk állhat egyféle gyümölcsből, gyümölcssalátából, vagy éppen saját magunk készítette turmixból, amikor egyszerűen összeturmixoljuk a kiválogatott gyümölcsöket. Nem ajánlom, hogy tejjel készítsünk turmixokat, én csak kizárólag gyümölcsökből és esetleg kis víz hozzáadásával tanácsolom. A tej nagyon erős és komoly zsírtartalmú állati fehérje, más az emésztése, mint a gyümölcsnek. A gyümölcs jótékony hatását megváltoztatja és szintén emésztési zavarokat okozhat, különösen érzékeny gyomrúaknál.

Fontos, hogy étkezési szüneteket tartunk, tehát megfelelő és elégséges mennyiségű gyümölcs elfogyasztása után 2-3 óráig ne együnk semmit, még gyümölcsöt sem. Tartsuk be az étkezési időket, akár gyümölcsöt, akár „tartalmasabb” ételt fogyasztunk utána. Az emésztőrendszernek fontos, hogy kezelni tudja a napi 2-3 étkezés adagjait és a „nagy munka után” pihenni is tudjon. Ne rágcsáljunk, eszegezzünk étkezések között, inkább igyunk 1-2 pohár vizet, ami egyébként is nagyon hasznos. Amit szeretnénk megenni, azt az étkezések alkalmával fogyasszuk el.

Tudatos gyümölcsfogyasztás

Hogyan kezdjük el? Nos, kezdetben egy-egy étkezést helyettesítsünk csak kizárólag gyümölccsel, gyümölcssalátával, vagy frissen turmixolt gyü-

mölccsel. Később tarthatunk komplett gyümölcsnapokat is. Adjunk időt magunknak, mert a könnyen emészthető gyümölcs után szervezetünk követeli a megszokott, nehéz ételleket.

Vannak, akik hetekig, hónapokig tartó gyümölcskúrákat tartanak, sőt gyümölcsevő úttörők is egyre többen vannak a világ különböző részein. A gyümölcsevők mozgalma nem új keletű, Mahatma Gandhi például öt éven keresztül csak gyümölcsön élt és a gyümölcs-étrendet tartotta a legjobbnak, ami szerinte tartalmaz minden szükséges tápanyagot. Gandhi évtizedekig kísérletezett a legmegfelelőbb táplálékkal, ami könnyen emészthető, nem terheli meg a szervezetet, ugyanakkor megfelelő testi és szellemi kondíciót is biztosít, főként a finomabb szellemi és lelki jellegű munkához. A nagyobb fizikai igénybevételhez emeljük az elfogyasztott mennyiséget.

Praktikus tanácsok

Tehát a legfőbb alapelvek még egyszer, röviden:

1. Gyümölcsöt mindig **éhgyomorra és nagyobb mennyiségben** fogyasszunk. Ez lehet akár 1-2 kg tömegű gyümölcs, gyümölcssaláta vagy turmix. 2-4 óra emésztési szünetet nyugodtan tarthatunk kiadós gyümölcsetkezések után.

2. Soha **ne együnk gyümölcscsel együtt** zöldségfélét, gabonafélét, állati fehérjéket, édességeket és semmi egyebet! Csak gyümölcsöt együnk egy étkezés alkalmával!

3. Mindig **érett és megfelelő minőségű gyümölcsöt** együnk, lehetőleg szezonális gyümölcsöt, ami biztonságos forrásból beszerezhető, illetve déligyümölcsöket.

A gyümölcs nagyon praktikus táplálék, azonnal kész a fogyasztásra, kockázatmentes és élettanilag, biológiailag a legjobb megoldás testünk táplálására. Érdeemes kísérleteznünk vele, személyes tapasztalatokat szerezni, majd életmódunk szerves részévé tennünk. Ne lepődjünk meg, ha emésztési folyamataink felgyorsulnak és megváltoznak.

Csak akkor leszünk maradandóan egészségesek, ha szervezetünket tisztán tartjuk és nem halmozunk fel benne káros és felesleges anyagokat. A gyümölcs és a tiszta víz belülről tisztít, ezért használjuk ezeket bőségesen! ■

Élő Zsolt

Következő témánk: *A tiszta víz hatalma*

Tapasztalatok Istennel

Gondviselő jó Atyánk van

Mikor félnem kellene

Nyáron egy összejeövetelre voltunk hivatalosak Romániába, ezért húszéves autónkat a hosszú út előtt alaposan átnéztük, és le is vizsgáztattuk. Odafele minden simán ment. Közvetlenül hazaindulásunk után viszont karistoló hangot kezdett hallatni valamelyik kerék.

600 km-es út állt előttünk. Még ha lett is volna nálunk szerszám, én nem értek az autószereléshez, és egyébként is három pici gyerekkel és tele autóval voltunk... Mivel ilyen hangokat már korábban is adott az autó, az imádság mellett döntöttünk. Isten kezébe helyeztük a dolgot, és útnak indultunk. A zavaró hangok pár perc alatt eltűntek.

Estére átértünk a magyar határon. A navigáció be akart vinni Biharkeresztesre, de a sötétben túlmentem a leágazásnál, és a teherforgalmi elkerülőn kellett továbbhaladnunk. Az elvett kereszteződés után éppen csak átértünk a vasúti felüljárón, amikor nagy puffanást hallottunk, amit hangos csörömpölés követett. „Durrdefekt!” – gondoltam.

Azonnal félreálltunk. Késő nyári este volt, csak a csillagok világítottak. Mikor kiszálltam, első pillantásom egy autógumi cafatra esett, ami az út szé-

lén hevert... De körüljárva az autót – legnagyobb meglepetésemre – azt láttam, hogy minden kerék a helyén van, ránézésre ép állapotban. Közelebbről megvizsgálva a gumicafatot döbbsentem rá, hogy nem is a mi kerekünkől való!!

Ezen megkönnyebbülve visszaszálltam az autóba, és megpróbáltam lassan továbbmenni, de ezúttal is hangos csörömpölés fogadott. Elkezdünk hallgatózni, és miután kiderítettük, hogy a bal hátsó keréktől jön a zörej, ismét lehúzódtunk a szűk padkára.

Nekiálltam leszerelni a kereket. Az elkerülő úton félpercenként száguldottak el mellettem a kamionok, néha karnyújtásnyi távolságra. A helyzet nagyon ijesztő volt kívülről, de különös módon ez egyáltalán nem zavart. Bár nem értettem, miért történik mindez, miért kerültünk ilyen helyzetbe, de valahogy azt éreztem, Isten nem hagyott magunkra és nem kell félnünk. A hosszú úttól fáradt feleségem és a máskor ilyenkor nyugós picik is meglepően nyugodtak voltak, és nem estünk kétségbe. Az ige ugyan nem jutott eszembe pontosan, de ezt éltem meg:

*„Mikor félnem kellene is, én benned bízom. Istenben, akinek igéjét dicsőítem; **Istenben bízom, nem***

félek, ember mit árthatna nekem?” (Zsoltárok 56:4-5)

Végül sikerült leszereltem a kereket. Semmi hibát nem találtam rajta, és ezzel a megállapítással el is értem szakmai hozzáértésem csúcsát. Felfohászkoztam Istenhez: „Uram, én ehhez egyáltalán nem értek! Ezt csak Te tudod megoldani. Küldj segítséget!” Teljesen bizonyos voltam benne, hogy jönni fog egy hozzáértő, aki segít megoldani a problémát. Senki nem állt meg, de Isten más megoldásról gondoskodott.

Visszatértem a kerékhez. Ahogy néztem a fékdobot, egyszer csak elkezdtek jönni a gondolatok: „Mi lenne, ha megforgatnád a dobot?” Valamennyire forgott, de az volt a benyomásom, hogy ennek sokkal simábban kellene mennie. Ekkor megpillantottam azt a csavart, amivel a dob fedele rögzítve volt. „Próbáld meg levenni!” Előkapartam a teli csomagtartó aljáról egy csavarhúzó és leszedtem a fedelet.

Soha nem szereltem még fékdobot. A telefon gyér fényénél próbáltam kiigazodni rajta, de azon kívül, hogy valami nem stimmel, nem sokra jutottam. Ekkor jött a következő gondolat: „Hívd fel a szerelőt!” Vasárnap este fél 9 volt, és – hogy úgy mondjam – amúgy sem vagyok egy „telefonálgató” típus. Most azonban gondolkodás nélkül vettem a telefont, és felhívtam a szerelőt.

Nagyon kedves és segítőkész volt. A telefonos segítséggel sikerült kitakarítanom a fékdobból a lazán lógó al-

katrészeket (mint utóbb kiderült, egy apró rögzítő pöcök tört el benne). Visszaszereltem a kereket, és újabb próbát tettünk. Hangtalanul működött!

A sötét elkerülő útról bekanyarodtunk Biharkeresztesre egy kicsit megpihenni a kaland után. A kisváros a csillagok fényéhez képest fényárban úszott, az utcák éjszakai csendességben voltak. Belegondoltam, mennyivel másabb lett volna a helyzet, ha ott jelentkezik a probléma, nem a sötét elkerülő úton, ahol a kamionok félelmetesen közel száguldottak el mellettünk. Egy csodálatos tapasztalattól estünk volna el! Isten megmutatta, hogy Ő a körülmények felett is Úr. *„Mikor félnem kellene is, én benned bízom.”*

Hálát adtunk Istennek, és dicsőítettük Őt. Még egyszer felhívtam a szerelőt, és megköszöntem a segítségét. Épségben hazaértünk, és később a fékdob törött alkatrésze is pótolva lett. Nincs okunk a félelemre, mert szerető Atyánk gondot visel rólunk! ■

Sánta János

Csak ennyi

Egy nemrég történt esetet szeretnék elmesélni, amikor a kívülállók is felismerték Isten csodálatos gondoskodását.

Hosszú szárazság után az eső úgy ömlött, mintha dézsából öntötték volna. A száraz út minden átmenet nélkül változott zuhogó, tócsás szakasszá. Férjem még derült időben indult

el, aztán hirtelen zuhogó esőben találta magát. Sietett, és egy balra ívelő hajlat után meg akarta előzni az előtte haladó autót, de nem számolt a másik sáv szélén összegyűlt kis tócsával.

Nem tudott visszatérni az előzésből, és kb. 20-30 méteren végigszántotta az autó bal oldalával a magas partot. Az utolsó pillanatban az autó orra megakadt, átfordult a jobb oldalára, majd a magas partnak támaszkodva megállt. A párom kinyitotta az ajtót és kiszállt. Egyik légzsák se nyílt ki, csak a bal oldali ajtó ablaka tört ki. Valaki értesítette a mentőket, rendőröket, akik rövid idő alatt ott voltak. Az autót talpra állították.

Férjem nekem telefonon csak annyit mondott, hogy összetörte az autót.

– „Veled mi van?” – kérdeztem.

– „Semmi, jól vagyok” – felelte.

Mindent hátrahagyva kocsiba ültem és rohantam. De szakadt az eső, csúszós volt az út, lakott területeken kellett átmennem, közben csak imádkoztam, ne legyen traffipax, és balesetmentesen odaérjek (kb. 40 km).

Pár km-rel a helyszín előtt szembejött velem a mentő: „Vajon benne van? Őt viszik? Mi van vele?” Dobogott a szívem... „Drága jó Istenem, légy vele!”

Amikor a baleset helyszínére értem, 3 rendőrautó volt ott, a fél útpályát lezárták, irányították a forgalmat, de ott láttam a férjemet épen és egészségesen az autója mellett. A rendőr mu-

tatta, hol álljak meg, és rohantam a páromhoz:

– „Mi bajod történt?”

– „Semmi, de az autó...”

– „Hol fáj, megütötte magad?”

– „Nem, sehol se fáj.”

Megöleltem és egy halk köszönő fohászt mondtam jó Atyáknak, hiszen csak egy karcolás volt a kisujján, amit a mentősök bekötöttek. Ránéztem az autóra: totálkáros lett... Kérdeztem a rendőröket, akik csóválták a fejüket, és az egyik megjegyezte:

– „Asszonyom, magukat ott fent nagyon szereti Valaki!”

– „Igen, tudom” – válaszoltam.

– „Tanácsolom, hogy amikor hazaérnek, menjenek be egy templomba és mondjanak egy imát, mert *ilyen* baleset után *így* kiszállni az autóból...”

– „Higgye el, azért történt *csak ennyi*, mert minden nap imádkozunk!”

Rám nézett: „Minden jót!” – aztán elmentek.

Amikor magunkra maradtunk, imában hálát adtunk együtt Istennek, hogy megőrizte férjemet, és nincs semmi bajunk. A kocsinkat végül autómentővel szállíttattuk el.

Tudom, hogy Isten angyalai ott voltak, őrizték, védték férjemet, mert egy ilyen összetört autóból nem mindenki száll ki élve.

„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsoltárok 34:9)

Isten angyalai őriztek

Egyik reggel megszokott hétköznapi forgalomban indultunk el az összejevetelre. Az autópályán a megengedett sebességgel, a középső sávban haladtam. Férjem mellettem aludt. Előttem, a külső sávban egy kisebb teherautó haladt. Az egyik felhajtónál egy kis, 206-os Peugeot jött fel az autópályára. „Mindjárt begyorsít, és behajt a teherautó elé” – gondoltam.

De nem gyorsított. A teherautó haladt, és én ösztönösen a fék fölé tettem a lábamat... Csattanást hallottam és a következő pillanatban a saját sávomban, keresztbe fordulva megláttam a Peugeot-t, amint a teherautó orra tolja! Satuféket nyomtam, amire a férjem is felébredt...

A kis autó pördült egyet, csúszott szemben a forgalommal, majd kisodródott a belső, bal oldali sávba, és nekiütközött hátuljával az elválasztó korlátnak. Ez lendületet adott neki, és megindult felém bal oldalról. Gyorsan gázt adtam és szlalomozva kikerültem mindent.

A férjem csak azt látta, hogy jön felénk egy autó bal oldalról, a belső sávból. Pár pillanat műve volt az egész...

Isten angyalai őriztek, mert a belső sávban senki sem jött, hogy nekem lökje az autót. Ha én pár méterrel előrébb tartok, akkor elkerülhetetlen lett volna az ütközés... Pár méter, semmi több, talán 4-5 méter...

Ahogy túljutottunk, hátranéztem és

láttam, hogy bal oldalon a belső sáv még mindig üres, és hogy az utánam jövők lassítanak. Hálás szívvel köszöntük meg jó Atyánknak, hogy megőrzött ettől a balesettől. ■

„Áldott az ÚR, hogy csodálatosan megmutatta nekem kegyelmét az ostromlott városban! Én ugyan azt gondoltam ijedtemben, hogy elvettedél szemed elől, te mégis meghallgattad esedezésem szavát, amikor hozzád kiáltottam.” (Zsoltárok 31:22-23)

Egy testvérnő

Keressétek először

Egyik szombaton a következő ígéről beszélgettünk a gyerekekkel:

„Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek [a többi dolgok] mind ráadásul megadatnak nektek.” (Máté 6:33)

Elmondtam nekik, hogy a világban pontosan ennek ellenkezőjét tapasztaljuk, hogy ti. mindenki a többit keresi, a „többitre hajt”, és még a keresztények is csak minimális erőt, energiát fektetnek az Istennel való kapcsolat szorosabbá tételébe, pedig Ő Krisztussal együtt minden egyebet megad nekünk.

Éppen énekeltünk, amikor észrevettem, hogy mind a négyen elkezdtek kitekintgetni az ablakon, aztán rájöttem, mi az oka: a falu lakossága a mellettünk lévő szántóföldre gyűlt. Ugyanis befejeződött a kukorica nagyüzemi betakarítása, és az ott hagyott termés fölszedésére zsákokkal

fölszerelkezve jöttek csapatostul az emberek. Gyerekeink összenéztek: „Megyünk mi is?”

Meglehetősen drága az aszályos nyár miatt a termés, igen sokba kerül annak a pár baromfinak az etetése, amelyek a tojást biztosítják a család számára. Nem szoltam semmit, vártam, hogyan döntenek. Aztán nagylányunk megszólalt:

Várjatok, éppen most olvastuk, hogy keressétek először az Isten országát...! Várjunk még naplementéig, ne menjünk most!

– De mi lesz, ha elvisznek mindent? Nézzétek, mennyien vannak! – vetette fel Barni.

Kérdőn rám néztek, mit szólok a dologhoz.

– Azt tanácsolom, tegyük próbára Isten ígérését! Tegyük aszerint, amit Jézus mondott nekünk! Énekeljünk még és majd holnap elmentek szedni!

Ebben maradtunk. Nem bírták ugyan csak estig, de annyi kukoricát szedtek, hogy a mai napig azt darálják... ■

Barati Lilla

Istenünk hatalmas és megilleti Őt dicséretünk és hálánk kegyelmének minden megnyilvánulásaért. Kedves Olvasó, ha van Istennel szerzett tapasztalatod, amely Őt dicsőíti, kérünk, oszd meg velünk is, hogy kölcsönösen épülhessünk egymás hite által. Szerkesztőségünk e-mail címe: info@hitbol.hu

A nagy parancsolat

35 Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísérteni akarta őt, és megkérdezte tőle:

36 „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

37 Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elméd-ből.

38 Ez az első és a nagy parancsolat.

39 A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

40 E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

Máté 22:35-40

1. zsoltár

Az igazak és a bűnösök sorsa

1 Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,

2 hanem az Úr törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

3 Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

4 Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

5 Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében.

6 Mert ismeri az Úr az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.

Hitből hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja, míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítóterv és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi lektor: Barati Lilla. Logó és grafikák: Gond Rózsa.

Nyomtatás: Gyulai Oszkár.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: **info@hitbol.hu**

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 /hitbol.hu